[2021] 3 எஸ்.சி.ஆர் 881

ரவீந்தர் நாத் அகர்வால்

எதிர்

யோகேந்தர் நாத் அகர்வால் மற்றும் பலர்

(மாற்றுகை (உரிமையியல்) மனு எண் 970)

பிப்ரவரி 12, 2021

மாண்புமிகு நீதியரசர் திரு. வி. ராமசுப்பிரமணியன்

இடமாற்ற மனு – பாகப்பிரிவினை வழக்கு தொடங்கப்பட்ட வெகு காலத்திற்குப் பிறகுதான் விருப்புறுதிபற்றிய நடவடிக்கைகள் தொடங்கப்பட்டன – பாகப்பிரிவினை வழக்கை டெல்லியிலிருந்து நைனிடால் மற்றும் உத்தரகாண்டிற்கும், பாகப்பிரிவினை வழக்கை உத்தரகண்டில் இருந்து டெல்லிக்கும் மாற்றக் கோரி தாக்கல் செய்யப்பட்ட இரண்டு இடமாற்ற மனுக்கள் – நடைபெற்றது: முதலில் நிர்வாகக் கடிதங்களைப் பெறாமலேயே உயிலின் கீழ் ஒரு உயில்வழி உரிமையராக தனது உரிமையை நிலைநாட்ட எந்த தடையும் இல்லை என்று மனுதாரர் உறுதியாக இருந்தார் – எனவே, உத்தரகண்ட் உயர்நீதிமன்றத்தில் ஒரு மரண சாசன வழக்கைத் தாக்கல் செய்த அவரது அடுத்தடுத்த செயல், நன்னடத்தை நடவடிக்கைகள் விசாரணையில் உள்ள நடவடிக்கைகள் மற்றும் முதன்மையானவை என்ற சட்டத்தின் பொதுவான முன்மொழிவைப் பயன்படுத்துவதற்கான ஒரு தந்திரத்தைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை – பாகப்பிரிவினை

வழக்கை நைனிடால் மாவட்ட நீதிமன்றத்திற்கு மாற்றுவதற்கு எபோதுமான காரணங்கள் எதுவும் முன்வைக்கப்படவில்லை – இரண்டாவது இடமாற்ற மனு உத்தரகண்ட் உயர் நீதிமன்றத்தில் நிலுவையில் உள்ள மரண சாசன வழக்கை டெல்லி சாகேத் மாவட்ட நீதிமன்றத்திற்கு மாற்றக் கோருகிறது – மனுதாரரால் அமைக்கப்பட்ட உயில் நைனிடால் மற்றும் டெல்லியில் அமைந்துள்ள சொத்துக்களை உள்ளடக்கியது என்பதால், இந்த இரண்டு நீதிமன்றங்களும் சமமான அதிகார வரம்பைக் கொண்டுள்ளன – ஆனால் பிரிவு 273 இன் வரம்புரை (பி) இன் பார்வையில், ஒரு மாவட்ட நீதிமன்றத்தால் வழங்கப்பட்ட நிர்வாகக் கடிதங்கள் மாநிலத்திற்கு வெளியே அமைந்துள்ள ஒரு சொத்தின் மதிப்பு 10,000 ரூபாய்க்கு மேல் இருந்தால், அந்தச் சொத்து தொடர்பாகச் செல்லுபடியாகாது – இதைத் தீர்க்க, மரண சாசன வழக்கு டெல்லி உயர் நீதிமன்றத்திற்கு மாற்றப்பட்டது மற்றும் பாகப்பிரிவினை வழக்கு டெல்லி சாகேத் மாவட்ட நீதிமன்றத்திலிருந்து டெல்லி உயர் நீதிமன்றத்திற்கு மாற்றப்படுகிறது – இந்திய வாரிசு சட்டம், 1925 – பிரிவுகள் 57–191, 217–369.

இந்திய வாரிசுரிமைச் சட்டம், 1925:

பிரிவுகள் 57, 264(2) – தீர்வு: பிரிவு 264(2), பிரிவு 57 பொருந்தும் வழக்குகளுக்குப் பொருந்தாது.

பிரிவுகள் 212, 213 – பொருந்தும் தன்மை – விவாதிக்கப்பட்டது.

பிரிவுகள் 57, 212, 213, 264 – தீர்ப்பு:

பிரிவு 57(a), (b)–உடன் இணைத்து வாசிக்கப்படும் பிரிவு 213(2)(i)–ன் படி, ஒரு உயிலின் கீழ் நிறைவேற்றுநர் அல்லது உயில் வழி உரிமையராக உரிமையை நிலைநாட்ட, சான்றளிக்கப்பட்ட உயில் அல்லது நிர்வாகக் கடிதங்களைப் பெறுவது கட்டாயம் என்ற விதியானது, ***சில குறிப்பிட்ட உயர் நீதிமன்றங்களின் வழக்கமான அசல் உரிமையியல் அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்ட பகுதிகளில்*** *வாழும் இந்து, பௌத்த, சீக்கிய அல்லது சமண மதத்தினரால்* ***உருவாக்கப்பட்ட*** *உயில்களுக்கும், மற்றும் அந்தப் பகுதிகளுக்கு வெளியே உருவாக்கப்பட்ட உயில்கள் அந்த அதிகார வரம்பிற்குட்பட்ட பகுதிகளில் அமைந்துள்ள அசையாச் சொத்துகளை உள்ளடக்கியதாக இருக்கும் பட்சத்தில் அந்த வரம்பு வரை மட்டுமே பொருந்தும்.*

இடமாற்ற மனுக்களை தள்ளுபடி செய்து, நீதிமன்றம் கூறியது:

தீர்வு: 1.1 நிருபணச் சான்று/நிர்வாகக் கடிதங்கள் பெறாமலேயே ஒரு தரப்பினர் நீதித்துறை நடவடிக்கைகளில் உயிலைச் சார்ந்து இருக்க உரிமை உள்ள வழக்குகளுக்கும், முதலில் நிருபணச் சான்று/நிர்வாகக் கடிதங்களைப் பெறாமல் நீதித்துறை நடவடிக்கைகளில் உயிலைச் சமர்ப்பிக்கத் தடை உள்ள வழக்குகளுக்கும் இடையிலான வேறுபாட்டை, மேலே உள்ள எந்தவொரு முடிவுகளிலும் இந்த நீதிமன்றம் பரிசீலிக்கவில்லை அல்லது பரிசீலிப்பதற்கான வாய்ப்பைப் பெறவில்லை. நிருபணச் சான்று நடவடிக்கைகளுக்கு அளிக்கப்பட வேண்டிய

முன்னுரிமை என்பது, அந்த வழக்கு எந்த வகையைச் சார்ந்தது என்பதைப் பொறுத்தே அமையும். [பத்தி 23]

1.2 இந்திய வாரிசுரிமைச் சட்டம், 1925 இன் பிரிவு 264–ன் கீழ், தனது மாவட்டத்திற்குட்பட்ட அனைத்து வழக்குகளிலும் நிருபணச் சான்றுகள் மற்றும் நிர்வாகக் கடிதங்களை வழங்கவும் மற்றும் ரத்து செய்யவும் மாவட்ட நீதிபதிக்கு அதிகார வரம்பு வழங்கப்பட்டுள்ளது. பிரிவு 264–ன் உட்பிரிவு (2), இறந்தவர் ஒரு இந்து, முகம்மதியர், பௌத்தர், சீக்கியர் அல்லது சமணர் அல்லது விலக்களிக்கப்பட்ட நபராக இருக்கும் பட்சத்தில், கொல்கத்தா, சென்னை மற்றும் மும்பை ஆகிய நகரங்களின் எல்லைகளுக்கு அப்பாற்பட்ட எந்தவொரு உள்ளூர் பகுதியிலும் உள்ள நீதிமன்றங்கள், நிருபணச் சான்று அல்லது நிர்வாகக் கடிதங்களுக்கான விண்ணப்பங்களைப் பெறுவதற்கு ஒரு தடையை இது விதிக்கிறது; மாநில அரசு அதிகாரப்பூர்வ அரசிதழில் அறிவிப்பு வெளியிட்டு அத்தகைய அதிகாரத்தை வழங்காதவரை இந்தத் தடை தொடரும். ஆனால், உட்பிரிவு (2)–ன் கீழ் உள்ள இந்தத் தடையானது, பிரிவு 57 பொருந்தக்கூடிய வழக்குகளுக்குப் பொருந்தாது. [பத்திகள் 27, 28]

1.3 பகுதி IX இன் அத்தியாயம் IV இல் மாவட்ட நீதிபதிக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகார வரம்பானது, பிரிவு 300–ன் கீழ் வழங்கப்பட்டுள்ள ஒருங்கியல் அதிகார வரம்பின் அடிப்படையில் உயர்

நீதிமன்றத்தாலும் பயன்படுத்தப்படக்கூடியது. பிரிவு 264–ன் உட்பிரிவு (2)–ன் கீழ் உள்ள அதே தடையானது, பிரிவு 300–ன் உட்பிரிவு (2)–லும் காணப்படுகிறது. சட்டத்தின் பகுதி VIII, சட்டத்தின் பல பகுதிகளில் மிகச்சிறியதாக இருக்கலாம், ஆனால் அவை பிரிவு 212 மற்றும் 213 ஆகிய இரண்டு முக்கியமான சட்டவிதிகளைக் கொண்டுள்ளது. பிரிவு 212 உயில் எழுதாமல் இறந்தவரின் சொத்து மீதான உரிமையைக் கையாளும் அதே வேளையில், பிரிவு 213 ஒரு உயிலின் கீழ் நிறைவேற்றுநர் அல்லது சொத்து பெறுபவராக உரிமையை நிலைநாட்டுவதைக் கையாள்கிறது. எளிமையான சொற்களில் இந்த இரண்டு விதிகளையும் பின்வருமாறு கூறலாம்: *(i)* உயில் எழுதாமல் இறந்த ஒரு நபர்–இந்து, முகம்மதியர், பௌத்தர், சீக்கியர், சமணர், இந்தியக் கிறித்துவர் அல்லது பார்சி ஆகியோரைத் தவிர பிறராக இருக்கும் பட்சத்தில் தகுதியுள்ள அதிகார வரம்பு கொண்ட நீதிமன்றத்திடமிருந்து முதலில் நிர்வாகக் கடிதங்களைப் பெறாமல், அவரது சொத்தின் மீதான எந்தவொரு உரிமையையும் எந்தவொரு நீதிமன்றத்திலும் நிலைநாட்ட முடியாது; *(ii)* (முகம்மதியர் அல்லது இந்தியக் கிறித்துவரால் உருவாக்கப்பட்ட உயிலைத் தவிர்த்து) ஒரு உயிலின் கீழ் நிறைவேற்றுநர் அல்லது சொத்து பெறுபவர் என்ற முறையில் எந்தவொரு உரிமையையும், தகுதியுள்ள அதிகார வரம்பு கொண்ட நீதிமன்றத்தால் அந்த உயிலுக்கு நிருபணச் சான்று அல்லது உயில் இணைக்கப்பட்ட நிர்வாகக் கடிதங்கள் வழங்கப்படாதவரை,

எந்தவொரு நீதிமன்றத்திலும் நிலைநாட்ட முடியாது. ஆனால், பிரிவு 213–ல் காணப்படும் மேலே கூறப்பட்ட இரண்டாவது விதியானது பின்வருவனவற்றிற்கு மட்டுமே பொருந்தும்: *(i)* எந்தவொரு இந்து, பௌத்தர், சீக்கியர் அல்லது சமணரால் உருவாக்கப்பட்ட உயில்கள், பிரிவு 57–ன் உட்பிரிவுகள் (a) மற்றும் (b)–ல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வகைகளைச் சார்ந்ததாக இருக்கும் பட்சத்தில் அவர்களுக்கு மட்டும்; மற்றும் *(ii)* 1962–ஆம் ஆண்டின் 16–வது திருத்தச் சட்டம் நடைமுறைக்கு வந்த பிறகு காலமான எந்தவொரு பார்சியால் உருவாக்கப்பட்ட உயில்கள், கொல்கத்தா, சென்னை மற்றும் மும்பை உயர் நீதிமன்றங்களின் சாதாரண அசல் உரிமையியல் அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்ட உள்ளூர் எல்லைகளுக்குள் உருவாக்கப்பட்டிருந்தால், அல்லது அந்த எல்லைகளுக்கு வெளியே உருவாக்கப்பட்ட போதிலும், அந்த எல்லைகளுக்குள் அமைந்துள்ள அசையாச் சொத்துக்கள் தொடர்பானதாக இருந்தால் அவர்களுக்கு மட்டும் பொருந்தும். [பத்திகள் 31–34]

1.4 பிரிவுகள் 57, 213 மற்றும் 264 ஆகியவற்றின் கூட்டு வாசிப்பு பின்வருவனவற்றைக் காட்டுகிறது: *(i)* ஒரு குறிப்பிட்ட வகை நபர்களால் ஒரு உயில் உருவாக்கப்பட்டிருக்கும் பட்சத்தில், அந்த உயிலின் கீழ் நிறைவேற்றுநர் அல்லது சொத்து பெறுபவர் என்று உரிமை கோரும் ஒருவர், அந்த உயிலுக்கு நிருபணச் சான்று (ஒரு நிறைவேற்றுநர்

நியமிக்கப்பட்டிருந்தால்) அல்லது உயில் இணைக்கப்பட்ட நிர்வாகக் கடிதங்களைப் பெறாதவரை, எந்தவொரு நீதிமன்ற நடவடிக்கையிலும் அந்த உயிலை ஆதாரமாகக் கொண்டு உரிமை கோர முடியாது; மற்றும் *(ii)* நிருபணச் சான்று அல்லது நிர்வாகக் கடிதங்களை வழங்குவதற்கான அதிகார வரம்பானது, கொல்கத்தா, சென்னை அல்லது மும்பை ஆகிய நகரங்களுக்குள் அமைந்துள்ள நீதிமன்றங்களுக்கும் மற்றும் மாநில அரசால் அதிகாரப்பூர்வ அரசிதழில் அறிவிக்கப்பட்ட உள்ளூர் பகுதிகளில் உள்ள நீதிமன்றங்களுக்கும் மட்டுமே உரித்தானது. எனவே, இதிலிருந்து தெரியவருவது என்னவென்றால்: *(i)* உயில் எழுதியவர் இச்சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஒரு குறிப்பிட்ட வகை நபர்களைச் சார்ந்தவராக இல்லாதவரை; மற்றும் *(ii)* அந்த உயில் ஒரு அறிவிக்கப்பட்ட பகுதியின் உள்ளூர் எல்லைகளுக்குள் உருவாக்கப்பட்டிருக்காத வரை அல்லது உயிலில் உள்ள சில சொத்துக்கள் அந்த எல்லைகளுக்குள் அமைந்திருக்காத வரை, ஒரு உயில் நிறைவேற்றுநர் அல்லது சொத்து பெறுபவர் நிருபணச் சான்று அல்லது நிர்வாகக் கடிதங்களைப் பெற வேண்டிய அவசியம் இல்லை. உண்மையில், *பல்பீர் சிங் வாசு* வழக்கின் தீர்ப்பு, அதன் 5–வது பத்தியில் "பிரிவு 213–ன்கீழ் வராத நாட்டின் பிற பகுதிகளில் உள்ள நீதிமன்றங்களில், முன்னெச்சரிக்கை அல்லது வசதிக்காக ஒரு நிறைவேற்றுநர் நிருபணச் சான்றிதழுக்கு விண்ணப்பிப்பதைப் பிரிவு 213 தடை செய்வதாக நாங்கள் கருதவில்லை" என்று பொதுவான

சொற்களில் கருத்துத் தெரிவித்தபோது, பிரிவு 264(2)–ன் கீழ் உள்ள தடையைக் கவனத்தில் கொள்ளவில்லை. [பத்திகள் 35, 36]

பல்பீர் சிங் வாசு எதிர். லக்பீர் சிங் & மற்றவர்கள் (2005) 12 SCC 503 – குறிப்பிடப்படுகிறது.

1.5 பிரிவு 57–ன் உட்கூறுகள் (a) மற்றும் (b)–உடன் இணைத்து வாசிக்கப்படும் பிரிவு 213(2)(i)–ன் படி, ஒரு உயிலின் கீழ் நிறைவேற்றுநர் அல்லது சொத்து பெறுபவராக உரிமையை நிலைநாட்டுவதற்கு நிருபணச் சான்று அல்லது நிர்வாகக் கடிதங்களைப் பெற வேண்டிய கட்டாயத் தேவையானது, சில உயர் நீதிமன்றங்களின் சாதாரண அசல் உரிமையியல் அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்ட அதன் எல்லைகளுக்குள் ஒரு இந்து, பௌத்தர், சீக்கியர் அல்லது சமணரால் செய்யப்பட்ட உயில்களுக்கும், மற்றும் அந்த எல்லைகளுக்கு வெளியே உருவாக்கப்பட்ட போதிலும் அந்த எல்லைகளுக்குள் அமைந்துள்ள அசையாச் சொத்துக்களை உள்ளடக்கிய உயில்களுக்கும் மட்டுமே பொருந்தும். எனவே, இந்த விதிகளின் வரம்பிற்கு வெளியே ஒருவரது வழக்கு அமையும் பட்சத்தில், பாகப்பிரிவினை அல்லது இதர நிவாரணங்களுக்காக மற்ற வாரிசுகள் உள்ளிட்டோரால் தொடரப்படும் எந்தவொரு சட்ட நடவடிக்கையிலும், அவர் ஒரு உயிலைச் சமர்ப்பிப்பதற்கோ, அதை ஆதாரமாகக் கொள்வதற்கோ அல்லது அதன் கீழ் உரிமை கோருவதற்கோ எந்தத் தடையும் இல்லை. [பத்தி 37]

2.1 தற்போதுள்ள இந்த வழக்கில், மனுதாரர் ரவீந்தர் நாத் அவர்களே, *(i)* முதலில் வருவாய்ப் பதிவேடுகளில் பெயர் மாற்றம் செய்துகொள்ளவும், மற்றும் *(ii)* பின்னர் தனது தந்தையின் அதே 06.04.2011 தேதியிட்ட கடைசி உயிலின் அடிப்படையில், நைனிடால் மூதுநிலை உரிமையியல் நீதிபதி நீதிமன்றத்தில் நிரந்தரத் தடை உத்தரவு கோரி அசல் வழக்கு O.S.No.72/2011–ஐத் தாக்கல் செய்யவும், எவ்வித நிர்வாகக் கடிதங்களையும் கோராமலேயே நடவடிக்கை மேற்கொண்டார். நிர்வாகக் கடிதங்களைப் பெறாமல், உயிலின் கீழ் ஒரு சொத்து பெறுபவராக தனது உரிமையை நிலைநாட்டுவதற்குப் பிரிவு 213(1) ஒரு தடையாக இருக்கும் என்று அவர் கருதவில்லை. அவ்வாறு செய்த பிறகு, T.P (C) No.970/2016–ன் மனுதாரர், அந்த உயிலின் கீழ் முதன்முதலில் உரிமை கோரி 8 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும், அதுவும் குறிப்பாக 09.10.2018 தேதியிட்ட உத்தரவின் மூலம் பாகப்பிரிவினை வழக்கின் மேலதிக நடவடிக்கைகளுக்கான இடைக்காலத் தடை நீக்கப்பட்ட பிறகும், 2019–ஆம் ஆண்டின் 01–வது உயில் வழக்கை தாக்கல் செய்யத் தேர்ந்தெடுத்தார். எனவே, 2016–ஆம் ஆண்டின் மாற்றக் கோரிக்கை மனு (T.P © எண் 970)–ல் உள்ள மனுதாரர், *மாற்ற முடியாத ஒரு நிலையை* இந்த நீதிமன்றத்திற்கு ஏற்படுத்த நான் அனுமதிக்க முடியாது. [பத்திகள் 38, 39]

2.2 சாகேத் மாவட்ட நீதிமன்றத்தில் நிலுவையில் உள்ள இந்த பாகப்பிரிவினை வழக்கு உண்மையில் 8 ஆண்டுகள் பழமையானது; ஏனெனில் இது செப்டம்பர் 2012-ல் டெல்லி உயர் நீதிமன்றத்தில் தொடங்கப்பட்டு, பின்னர் 2016-ல் மாவட்ட நீதிமன்றத்திற்கு மாற்றப்பட்டது. இந்த வழக்கு டெல்லி உயர் நீதிமன்றத்தில் C.S No.2745/2012 ஆக நிலுவையில் இருந்தபோது, நவம்பர் 2012-லேயே மேஜர் 'ஆர்.என்' என்பவரால் எதிர்வாதுரை தாக்கல் செய்யப்பட்டது. அந்த எதிர்வாதுரையில், அவர் சர்ச்சைக்குரிய இந்த உயில் நிறைவேற்றப்பட்டிருப்பதை வாதிட்டுள்ளார். எனவே, நிர்வாகக் கடிதங்களை முதலில் பெறாமலேயே, உயிலின் கீழ் ஒரு சொத்து பெறுபவராக தனது உரிமையை நிலைநாட்டுவதற்கு எந்தத் தடையும் இல்லை என்பதில் மேஜர் 'ஆர்.என்' தெளிவாக உறுதியுடன் இருந்தார் என்பது வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது. எனவே, அவர் உத்தரகண்ட் உயர் நீதிமன்றத்தில் ஒரு உயில் வழக்கை தாக்கல் செய்த செயலானது, நிருபணச்சான்று நடவடிக்கைகள் என்பது நபர்களுக்கு எதிராக இல்லாமல் சொத்திற்கு எதிரான நடவடிக்கைகள் என்றும், அவற்றுக்கே முன்னுரிமை அளிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் கூறப்படும் பொதுவான சட்டக் கருத்தைப் பயன்படுத்தி ஆதாயம் தேடுவதற்கான ஒரு தந்திரமே அன்றி வேறில்லை. இந்த வாதமானது, நிருபணச் சான்று அல்லது நிர்வாகக் கடிதங்களை முதலில் பெறாமல் ஒரு உயிலை எந்தவொரு வழக்கிலும் ஆதாரமாகக் கொள்ள முடியாது என்று பிரிவு 213(1)-ன் கீழ்

தடை விதிக்கப்பட்டுள்ள ஒரு நபருக்கு மட்டுமே பொருந்தும். எனவே, இந்த வழக்கின் உண்மைகள் மற்றும் சூழ்நிலைகளின் அடிப்படையில், உயில் வழக்கை முடித்த பின்னரே பாகப்பிரிவினை வழக்கை நடத்த வேண்டும் என்று T.P (C) No.970/2016-ன் மனுதாரர் தரப்பில் முன்வைக்கப்பட்ட சட்ட வாதம் நிராகரிக்கப்பட்டது. பொருண்மைகளின் அடிப்படையில் கூட, பாகப்பிரிவினை வழக்கை நைனிடால் மாவட்ட நீதிமன்றத்திற்கு மாற்ற உத்தரவிட எந்த அடிப்படையும் இல்லை, எனவே, டி.பி (சி) எண் 970 / 2016 தள்ளுபடி செய்யப்படுகிறது. [பத்திகள் 40, 47]

2.3 இரண்டாவது இடமாற்ற மனுவைப் பொறுத்தவரை, உத்தரகண்ட் உயர் நீதிமன்றத்தில் நிலுவையில் உள்ள உயில் வழக்கை, டெல்லியில் உள்ள சாகேத் மாவட்ட நீதிமன்றத்திற்கு மாற்றுவதே அதில் கோரப்பட்டுள்ள நிவாரணமாகும். மனுதாரர் குறிப்பிட்டுள்ள உயில், நைனிடால் மற்றும் டெல்லி ஆகிய இரு இடங்களிலும் உள்ள சொத்துக்களை உள்ளடக்கியது என்பதால், இந்த இரண்டு நீதிமன்றங்களுக்கும் இணை அதிகார வரம்பு உள்ளது. ஆனால், பிரிவு 273-ன் வரம்பு வரம்புரை (b)-ன் படி, ஒரு மாவட்ட நீதிமன்றம் வழங்கும் நிர்வாகக் கடிதங்கள், மாநிலத்திற்கு வெளியே உள்ள சொத்தின் மதிப்பு ரூ. 10,000-க்கு அதிகமாக இருந்தால் செல்லுபடியாகாது. இருப்பினும், உயில் வழக்கை டெல்லி உயர் நீதிமன்றத்திற்கு மாற்ற உத்தரவிடுவதன்

மூலமும், சாகேத் மாவட்ட நீதிமன்றத்தில் உள்ள பாகப்பிரிவினை வழக்கை மீண்டும் டெல்லி உயர் நீதிமன்றத்திற்கே மாற்ற உத்தரவிடுவதன் மூலமும் இந்தச் சிக்கலைத் தீர்க்க முடியும். பாகப்பிரிவினை வழக்கை உயில் மெய்ப்பித்தல் வழக்கோடு இணைத்து ஒன்றாக எடுத்து விசாரித்து தீர்ப்பு வழங்க வேண்டும். [பத்திகள் 48, 49]

இஷ்வர்தியோ நாராயண் சிங் எதிர் திருமதி காம்தா தேவி மற்றும் பலர் **ஏஐஆர் 1954 எஸ்சி 280** – பொருந்தாது. *சிரஞ்சிலால் ஸ்ரீலால் கோயங்கா எதிர் ஜஸ்ஜித் சிங் மற்றும் பலர்* **(1993) 2 SCC 507: [1993] 2 SCR 454;** *டி. நாராயணா மற்றும் பலர் எதிர் வெங்கட சுப்பம்மா (திருமதி) (இறந்தவர்) & மற்றவர்கள்* **(1996) 4 SCC 457: [1996] 3 SCR 1042;** *திருமதி ருக்மணி தேவி மற்றும் பலர் எதிர். நரேந்திர லால் குப்தா* **(1985) 1 எஸ்.சி.சி 144;** *நிர்மலா தேவி எதிர் அருண் குமார் குப்தா* **(2005) 12 எஸ்சிசி 505;** *திருமதி ருக்மணி தேவி மற்றும் பலர் எதிர் நரேந்திர லால் குப்தா* **(1985) 1 எஸ்.சி.சி 144**– குறிப்பிடப்படுகிறது.

<u>வழக்கு சட்ட குறிப்பு</u>

AIR 1954 SC 280 பொருந்தாது எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது பத்தி 15

[1993] 2 SCR 454 குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது பத்தி 15

[1996] 3 SCR 1042	குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது	பத்தி 15
(2005) 12 SCC 503	குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது	பத்தி 15
(1985) 1 SCC 144	குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது	பத்தி 15
(2005) 12 SCC 505	குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது	பத்தி 22
(1985) 1 SCC 144	குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது	பத்தி 42

உரிமையியல் அசல் அதிகார வரம்பு : 2016 ஆம் ஆண்டின் 970 ஆம் மாற்றுகை (உரிமையியல்) மனு வழக்கு.

புது தில்லி, சாகேத் நீதிமன்றத்தின் கூடுதல் மாவட்ட நீதிபதியின் அசல் வழக்கு எண். CS–126/2016–ஐ இடமாற்றம் செய்வதற்கான மனு.

உடன்

2019 ஆம் ஆண்டின் மாற்றுகை (உரிமையியல்) மனு எண் 2779.

கோபால் சங்கர் நாராயணன், மூத்த வழக்கறிஞர், செல்வி நித்யா ராமகிருஷ்ணன், செல்வி ரக்ஷந்தா தேகா, திரிதீப் பைஸ், செல்வி சிவம் சர்மா, செல்வு அஞ்சனா சந்திரசேகர், சஞ்சீவ் அகர்வால், மணீஷ் குமார், பியூஷ் கௌசிக், செல்வி திவ்யா ராய், எச்.எஸ். ஷர்மா, யேதேந்திர சர்மா, பிரசாந்த் குமார், எம்/எஸ். ஏபி & ஜே சேம்பர்ஸ் மற்றும் கௌதம் நாராயண் ஆகிய வழக்கறிஞர்கள் தரப்பினர்களுக்காக வாதிட்டனர்

நீதிமன்றத்தால் பின்வரும் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது:

தீர்ப்பு

1. இடமாற்ற மனு (உரிமையியல்) எண்.970/2016 என்பது புது தில்லி, சாகேத் நீதிமன்ற கூடுதல் மாவட்ட நீதிபதியின் கோப்பில் நிலுவையில் உள்ள ஒரு பாகப்பிரிவினை வழக்கினை, உத்தராகண்ட் மாநிலம் நைனிடால் மாவட்டத்திலுள்ள தகுதியுள்ள அதிகார வரம்பு கொண்ட நீதிமன்றத்திற்கு மாற்றக் கோருகிறது; அதேசமயம் இடமாற்ற மனு (உரிமையியல்) எண்.2779/2019 என்பது உத்தராகண்ட் உயர் நீதிமன்றக் கோப்பில் நிலுவையில் உள்ள ஒரு உயில் தொடர்பான வழக்கினை, புது தில்லி, சாகேத் மாவட்ட நீதிமன்றத்திற்கு மாற்றக் கோருகிறது.

2. இரு தரப்பினருக்கான கற்றறிந்த வழக்கறிஞர்களின் வாதங்களை நான் கேட்டறிந்தேன்.

3. உத்தரகண்ட் மாநிலத்தின் நைனிடால் மாவட்டத்தில் உள்ள தால்த்வானி தாலுகாவில், பித்தோரியா எண். 1 என்ற கிராமத்தில் வசிக்கும் ஸ்ரீ பத்ரிநாத் அகர்வால் என்ற ஒருவர் 07.05.2011 அன்று தனது 91 வது வயதில் காலமானார். அவர் மறையும் போது ஐந்து மகன்களையும் ஒரு மகளையும் விட்டுச் சென்றார். அவர்கள் (1) மேஜர் ரவீந்தர் நாத் அகர்வால், (2) சுரேந்தர் நாத், (3) நரேந்தர் நாத், (4) வீரேந்தர் நாத் அகர்வால், (5) லில்லி நாத் (மகள்) மற்றும் (6) யோகேந்தர் நாத்

அகர்வால் ஆவர். இந்த ஆறு குழந்தைகளில், ஸ்ரீ நரேந்தர் நாத் தற்போது உயிருடன் இல்லை. அவர் 06.09.2019 அன்று காலமானார். அவர் மறையும் போது தனது மனைவி திருமதி. இரா ஜோஷி மற்றும் நிகில் நாத், ஆதித்யா நாத் என்ற இரு மகன்களையும் விட்டுச் சென்றார்.

4. தனது தந்தையான மறைந்த பத்ரிநாத், 26.06.2005 தேதியிட்ட தனது முந்தைய உயிலை ரத்து செய்துவிட்டு, 06.04.2011 அன்று தனது கடைசி உயிலை எழுதியதாகவும், அந்த உயிலின்படி நைனிடால் மாவட்டம், ஹல்த்வானி வட்டத்தில் உள்ள பிதோரியா கிராமம் எண்.1–ல் உள்ள பெரும் பரப்பளவிலான விவசாய நிலம் தனக்கு உயில் மூலம் வழங்கப்பட்டதாகவும் கூறி, மூத்த மகன் மேஜர் ரவீந்தர் நாத் அகர்வால் வருவாய்த்துறை ஆவணங்களில் தனது பெயருக்குப் பட்டா மாற்றம் செய்துகொண்டார்; ஆனால் அதுவே, உத்தராகண்ட் உயர் நீதிமன்றத்தில் லில்லி நாத் தாக்கல் செய்த நீதிப்பேராணை மனுவின் வழக்கு விடயமாக மாறியது. தனது மூத்த சகோதரருக்கு ஆதரவாகச் செய்யப்பட்ட பட்டா மாற்றத்தை எதிர்த்து நீதிப்பேராணை மனு தாக்கல் செய்ததுடன், லில்லி நாத் நைனிடால் உரிமையியல் நீதிபதி, முதுநிலை பிரிவு, நீதிமன்றத்தில் அசல் வழக்கு எண்.57/2011–ன் கீழ் நிரந்தரத் தடையுத்தரவு கோரி ஒரு உரிமையியல் வழக்கையும் தாக்கல் செய்தார்.

5. அதன் பிறகு, கடைசி மகன் திரு. யோகேந்தர் நாத், திரு. பத்ரிநாத் விட்டுச் சென்ற அனைத்து சொத்துக்களையும் பாகப்பிரிவினை செய்யக் கோரி, டெல்லி உயர் நீதிமன்றக் கோப்பில் அசல் உரிமையியல் வழக்கு

(C.S) எண். 2745/2012–ன் கீழ் ஒரு வழக்கைத் தாக்கல் செய்தார். ஆனால், 2016 ஆம் ஆண்டில், அநேகமாக எதிர்வாதுரை தாக்கல் செய்யப்பட்ட பிறகு, அந்த உரிமையியல் வழக்கு, புது தில்லி, சாகேத் நீதிமன்ற கூடுதல் மாவட்ட நீதிபதியின் கோப்பிற்கு மாற்றப்பட்டு, அசல் உரிமையியல் வழக்கு எண். 126/2016 என மறுபெயரிடப்பட்டது.

6. அதன் பிறகு உடனடியாக, மேஜர் ரவீந்தர் நாத் அகர்வால், இந்த இடமாற்ற மனுக்களில் முதலாவதான T.P.(C) எண். 970/2016–ஐத் தாக்கல் செய்து, புது தில்லி, சாகேத் கூடுதல் மாவட்ட நீதிபதியின் கோப்பில் நிலுவையில் உள்ள பாகப்பிரிவினை உரிமையியல் வழக்கினை, உத்தராகண்ட் மாநிலம் நைனிடால் மாவட்ட நீதிபதி நீதிமன்றத்திற்கு மாற்றக் கோரினார். 08.07.2016 அன்று, இந்த நீதிமன்றம் இடமாற்ற மனு மீது அறிவிப்பு அனுப்ப உத்தரவிட்டதுடன், பாகப்பிரிவினை உரிமையியல் வழக்கின் மேலதிக நடவடிக்கைகளுக்கு இடைக்காலத் தடையும் விதித்தது.

7. ஆனால், இந்த நீதிமன்றம் அறிவிப்பு மற்றும் இடைக்காலத் தடை உத்தரவு பிறப்பிப்பதற்குச் சில நாட்களுக்கு முன்னதாக, அந்தப் பாகப்பிரிவினை உரிமையியல் வழக்கின் வாதியான திரு. யோகேந்தர் நாத் (கடைசி மகன்) வழக்கைக் கைவிட்டார். இதனால், ஒரே மகளான லில்லி நாத், கட்டளை XXIII விதி 1–A–ன் கீழ் ஒரு மனுவைத் தாக்கல் செய்து, தன்னை அந்த வழக்கின் வாதியாக இடமாற்றம் செய்து

கொண்டார். வழக்கின் அசல் வாதியான யோகேந்தர் நாத், 5–வது பிரதிவாதியாக இடமாற்றம் செய்யப்பட்டார்.

8. 09.10.2018 அன்று, இந்த நீதிமன்றம் இடமாற்ற மனு (உ) எண். 970/2016–ல் ஓர் உத்தரவைப் பிறப்பித்தது; அதன் மூலம் 08.07.2016 அன்று பாகப்பிரிவினை உரிமையியல் வழக்கின் மேலதிக நடவடிக்கைகளுக்கு விதிக்கப்பட்டிருந்த இடைக்காலத் தடையை நீக்கியது. அதன் பிறகு, மூத்த மகன் மேஜர் ரவீந்தர் நாத், நைனிடாலில் உள்ள உத்தராகண்ட் உயர் நீதிமன்றக் கோப்பில் உயில் தொடர்பான வழக்கு எண். 01/2019–ஐத் தாக்கல் செய்தார்; அதில் 1925–ஆம் ஆண்டு இந்திய வாரிசுரிமைச் சட்டத்தின் பிரிவுகள் 250 மற்றும் 273(b)–உடன் இணைத்தப் பிரிவு 276–ன் கீழ், 06.04.2011 தேதியிட்ட உயிலை இணைத்து நிர்வாகக் கடிதங்களை வழங்கக் கோரினார். அந்த உயில் தொடர்பான வழக்கில் ஆஜர்க் கட்டளைகள் பெற்றவுடன், மகள் லில்லி நாத் இரண்டாவது இடமாற்ற மனுவான டி.பி (சி) எண். 2779/2019–ஐத் தாக்கல் செய்தார்; அதில், தனது பாகப்பிரிவினை உரிமையியல் வழக்கு தற்போது நிலுவையில் உள்ள புது தில்லி, சாகேத் மாவட்ட நீதிமன்றத்திற்கு இந்த உயில் தொடர்பான வழக்கினை உத்தராகண்ட் உயர் நீதிமன்றத்திலிருந்து மாற்றக் கோரினார், இதன் மூலம் இரண்டு வழக்குகளையும் ஒன்றாக விசாரிக்க முடியும் என அவர் கோரினார்.

9. இவ்வாறாக, தற்போது எனது பரிசீலனையில் இரண்டு இடமாற்ற மனுக்கள் உள்ளன; ஒன்று 2016–ஆம் ஆண்டில் மூத்த மகனால்

தாக்கல் செய்யப்பட்டது, இது புது தில்லி, சாகேத் மாவட்ட நீதிமன்றத்திலுள்ள பாகப்பிரிவினை உரிமையியல் வழக்கினை, உத்தராகண்ட் மாநிலம் நைனிடால் மாவட்ட நீதிமன்றத்திற்கு மாற்றக் கோருகிறது; மற்றொன்று 2019–ஆம் ஆண்டில் பாகப்பிரிவினை உரிமையியல் வழக்கின் வாதியால் தாக்கல் செய்யப்பட்டது, இது உத்தராகண்ட் உயர் நீதிமன்றக் கோப்பில் நிலுவையில் உள்ள உயில் தொடர்பான வழக்கினை, தனது பாகப்பிரிவினை உரிமையியல் வழக்குடன் சேர்த்து விசாரிக்கும் வகையில் சாகேத் மாவட்ட நீதிமன்றத்திற்கு மாற்றக் கோருகிறது. மூத்த மகன் மேஜர் ரவீந்தர் நாத், முதல் இடமாற்ற மனுவின் மனுதாரராக இருப்பதால், அவர் இனி "மனுதாரர்" என்றும், செல்வி. லில்லி நாத் எதிர்மனுதாரர் என்றும் குறிப்பிடப்படுவார்கள்.

10. நான் மேலும் தொடருவதற்கு முன்னதாக, நைனிடால் உரிமையியல் நீதிபதி (மூதுநிலை) நீதிமன்றக் கோப்பில் நிரந்தரத் தடையுத்தரவு கோரி மகள் லில்லி நாத்தால் தாக்கல் செய்யப்பட்ட முந்தைய உரிமையியல் வழக்கான C.S எண்.57/2011 ஆனது, வழக்கைத் தொடர முன்வராத காரணத்தால் 27.11.2015 அன்று தள்ளுபடி செய்யப்பட்டது என்பதைப் பதிவு செய்ய வேண்டும். இருப்பினும், நிரந்தரத் தடையுத்தரவு கோரி மேஜர் ரவீந்தர் நாத்தால் தாக்கல் செய்யப்பட்ட இரண்டாவது உரிமையியல் வழக்கான C.S எண்.72/2011, இன்னும் நைனிடால் உரிமையியல் நீதிபதி, முதுநிலை

பிரிவு, நீதிமன்றக் கோப்பில் நிலுவையில் உள்ளது. இந்த உரிமையியல் வழக்கு எந்தவொரு இடமாற்ற மனுவின் வழக்கு விடயமாகவும் இல்லாததால், நான் இதைப் பற்றிப் பரிசீலிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை.

11. இந்த இடமாற்ற மனுக்களில் பரிசீலிக்க எழும் சுருக்கமான எழுவினா, 2016 ஆம் ஆண்டு (2012 இல் தொடங்கப்பட்டது) புது தில்லி, சாகேட்டில் உள்ள மாவட்ட நீதிமன்றத்தின் கோப்பில் நிலுவையில் உள்ள பாகப்பிரிவினை வழக்கு உத்தரகண்ட், நைனிடால் மாவட்டத்திற்கு மாற்றப்பட வேண்டுமா அல்லது 2019–ஆம் ஆண்டு முதல் உத்தராகண்ட் உயர் நீதிமன்றக் கோப்பில் நிலுவையில் உள்ள உயில் தொடர்பான வழக்கினை, ஏற்கனவே சாகேத் மாவட்ட நீதிமன்றத்தில் நிலுவையில் உள்ள பாகப்பிரிவினை உரிமையியல் வழக்குடன் சேர்த்து விசாரிக்கும் வகையில் அங்கு மாற்ற வேண்டுமா என்பதாகும்.

12. எதிர்தரப்பு வாதங்களை நான் பரிசீலிப்பதற்கு முன்னதாக, மூன்று முக்கியமான அம்சங்களை கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். அவை:

(i) நைனிடாலில் உள்ள உத்தரகாண்ட் உயர் நீதிமன்றம் சாதாரண அசல் உரிமையியல் அதிகார வரம்பைக் கொண்டிருக்கவில்லை, இருப்பினும், உயில் மெய்ப்பிப்பு அல்லது நிர்வாகக் கடிதங்களை வழங்குவதற்கான

உயில் தொடர்பான வழக்கினை ஏற்கும் அதிகார வரம்பு அதற்கு உண்டு. எனவே, சாகேத் மாவட்ட நீதிமன்றத்தில் நிலுவையில் உள்ள பாகப்பிரிவினை வழக்கினை, உத்தராகண்ட் உயர் நீதிமன்றத்திற்கு மாற்ற முடியாது; அதனை நைனிடாலில் உள்ள ஒரு மாவட்ட நீதிமன்றத்திற்கு மட்டுமே மாற்ற முடியும். நைனிடால் மாவட்ட நீதிமன்றத்தின் எல்லைக்கு வெளியே அமைந்துள்ள ஒரு சொத்தின் மதிப்பு 10,000 ரூபாய்க்கு மேல் இருந்தால், அது தொடர்பாக உயில் மெய்ப்பிப்பு/நிர்வாகக் கடிதங்களை வழங்க அந்த நீதிமன்றத்திற்கு அதிகார வரம்பு இருக்காது. *இதற்கு நேர்மாறாக,* டெல்லி உயர் நீதிமன்றம் மற்றும் சாகேத் மாவட்ட நீதிமன்றம் ஆகிய இரண்டிற்கும், சில நிபந்தனைகள்/கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்பட்டு, உயில் மெய்ப்பிப்பு/நிர்வாகக் கடிதங்கள் கோரும் விண்ணப்பத்தை ஏற்கும் அதிகார வரம்பு உள்ளது.

(ii) மூத்த மகன் மேஜர் ரவீந்தர் நாத் முன்வைக்கும் 06.04.2011 தேதியிட்ட கடைசி உயில் இரண்டு சொத்துக்களை உள்ளடக்கியது; அவற்றில் ஒன்று புது தில்லி, சாகேத்தில் உள்ள டெல்லி மேம்பாட்டு

ஆணையத்தால் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு MIG குடியிருப்பு ஆகும். மற்றொன்று உத்தராகண்ட் மாநிலம், நைனிடால் மாவட்டம், ஹல்த்வானி வட்டத்தில் உள்ள பிதோரியா கிராமம் எண்.1–ல், கட்டா எண்.741–ல் அமைந்துள்ள 6.8550 ஹெக்டேர் பரப்பளவு கொண்ட பூமிதாரி நிலம் மற்றும் அதனுடன் இணைந்த ஒரு குடியிருப்பு வீடு, பணியாளர் குடியிருப்புகள் மற்றும் கொட்டகைகள் ஆகும். எனவே, 1925–ஆம் ஆண்டு இந்திய வாரிசுரிமைச் சட்டத்தின் பிரிவு 264(1)–ன் படி, சாகேத் மாவட்ட நீதிபதிக்கு, குறைந்தபட்சம் டெல்லியில் உள்ள சொத்துக்காவது நிர்வாகக் கடிதங்களை வழங்குவதற்கான மனுவை ஏற்கும் அதிகார வரம்பு உள்ளது; மற்றும்

(iii) இந்த பாகப்பிரிவினை வழக்கு 2012–ஆம் ஆண்டில் டெல்லி உயர் நீதிமன்றக் கோப்பில் தாக்கல் செய்யப்பட்டு, பின்னர் 2016–ஆம் ஆண்டில் சாகேத் மாவட்ட நீதிமன்றத்திற்கு மாற்றப்பட்டது. மூத்த மகன் மேஜர் ரவீந்தர் நாத் டி.பி (சி) எண்.970/2016 இடமாற்ற மனுவைத் தாக்கல் செய்தபோது, உத்தராகண்ட் உயர் நீதிமன்றத்தில் நிர்வாகக் கடிதங்களை வழங்குவதற்கான

எந்தவொரு நடவடிக்கையும் நிலுவையில் இல்லை. உண்மையில், டி.பி (சி) எண்.970/2016 மனுவில் பாகப்பிரிவினை வழக்குக்கு வழங்கப்பட்டிருந்த இடைக்காலத் தடை 09.10.2018 அன்று நீக்கப்பட்ட பின்னரே, அந்த இடமாற்ற மனுவின் மனுதாரர் 2019 ஜனவரியில் உத்தராகண்ட் உயர் நீதிமன்றத்தில் உயில் தொடர்பான வழக்கைத் தாக்கல் செய்யத் தீர்மானித்தார். எனவே, டி.பி (சி) எண்.970/2016–ன் மனுதாரர் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலையைத் தானே உருவாக்கிக் கொண்டார் என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

13. மேற்கூறிய பின்னணியை மனதில் வைத்துக்கொண்டு, பாகப்பிரிவினை வழக்கை டெல்லியில் இருந்து நைனிடாலுக்கு மாற்றுவதற்கான அடிப்படையை இப்போது பார்க்கிறேன். இடமாற்ற மனு டி.பி (சி) எண்.970/2016–ல் மனுதாரர் பின்வருவனவற்றை வாதிட்டுள்ளார்:

(i) அவருக்கு 68 வயது (அப்போது), பல நோய்களால் பாதிக்கப்பட்டு, பேஸ் மேக்கர் பொருத்தப்பட்டு இதய சிகிச்சை பெற்று வந்ததாகவும்;

(ii) அவர் உடலின் வலது பக்கத்தில் பக்கவாதம் மற்றும் மூளையில் இரத்த உறைவு ஆகியவற்றால் பாதிக்கப்பட்டிருந்ததாகவும்;

iii) எதிர்மனுதாரர்கள் ஏற்கனவே ஹல்த்வானியில் பட்டா மாற்றம் தொடர்பான வழக்கினை நடத்தி வருவதாகவும்;

(iv) எதிர்மனுதாரர்களில் மூவர் வெளிநாடுகளில் வசிக்கும் வெளிநாட்டுப் பிரஜைகள் என்றும்;

(v) இந்த வழக்கின் வழக்கு விடயத்தில் நைனிடாலில் உள்ள தகுதியுள்ள நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பிற்குள் அமைந்துள்ள ஒரு அசையாச் சொத்து இடம்பெற்றுள்ளது என்றும்;

(vi) உத்தரப் பிரதேச ஜமீன்தாரி ஒழிப்பு மற்றும் நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தின் கீழ் பிற நீதிமன்றங்களின் அதிகார வரம்பிற்குத் தடை உள்ளது என்றும் வாதிட்டுள்ளார்.

14. இடமாறுதல் மனுவில் சுட்டிக்காட்டப்பட்ட காரணங்களுடன் கூடுதலாக, இது. மூத்த வழக்கறிஞர் எஸ்.கோபால் சங்கரநாராயணன் மற்றும் மனுதாரர் தரப்பு வழக்கறிஞர் எஸ்.மணீஷ் குமார், இடமாற்றத்திற்கான மனுவில், நீதிமன்றங்களின் அதிகார வரம்பிற்கு

உட்பட்ட இரு தரப்பினரின் இருப்பிடம் மற்றும் வசதியும் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்று வாதிட்டனர்; அந்த உயில் சாசன வழக்கில், உரிமையியல் நடைமுறை சட்டம் பிரிவு 10 இன் கீழ் ஒரு விண்ணப்பம் தாக்கல் செய்யப்பட்டது, ஆனால் உத்தரகண்ட் உயர்நீதிமன்றம் பிரிவு 10 இன் கீழ் விண்ணப்பத்தின் மீது உத்தரவுகளை பிறப்பிப்பதற்கு முன், இரண்டாவது இடமாற்ற மனு தாக்கல் செய்யப்பட்டது என்றும்; மேலும், இந்திய வாரிசுரிமைச் சட்டத்தின் பிரிவு 273–ன் வரம்புரை (b)–ன் படி, மாநில எல்லைக்கு வெளியே உள்ள சொத்து மற்றும் இறப்புவழி இறங்குரிமைச் சொத்துக்களின் மதிப்பு 10,000 ரூபாய்க்கு மிகாமல் இருந்தால் ஒழிய, சாகேத் மாவட்ட நீதிமன்றத்தால் வழங்கப்படும் எந்தவொரு உயில் மெய்ப்பிப்பு அல்லது நிர்வாகக் கடிதங்களும் பிற மாநிலங்களில் செல்லத்தக்கதாக இருக்காது.

15. கற்றறிந்த மூத்த வழக்கறிஞர் திரு. கோபால் சங்கரநாராயணன், இந்த நீதிமன்றம் வழங்கிய ***ஈஸ்வர்தியோ நரேன் சிங் எதிர் திருமதி காம்தா தேவி மற்றும் பிறர் (AIR 1954 SC 280); சிரஞ்சிலால் ஸ்ரீலால் கோயங்கா எதிர் ஜஸ்ஜித் சிங் மற்றும் பிறர் ((1993) 2 SCC 507); டி. வெங்கட நாராயணா மற்றும் பிறர் எதிர் வெங்கட சுப்பம்மா (இறந்தவர்) மற்றும் பிறர் (1996) 4 SCC 457); பல்பீர் சிங் வாசு எதிர் லக்பீர் சிங் மற்றும் பிறர் ((2005) 12 SCC 503); கற்றறிந்த வழக்கறிஞர் திரு. மனிஷ் குமார்,***

திருமதி ருக்மணி தேவி மற்றும் பிறர் எதிர் நரேந்திர லால் குப்தா ((1985) 1 SCC 144) என்ற வழக்கின் தீர்ப்பை சார்வுற்றிருந்தார்.

16. பதிலுரையாக, எதிர்மனுதாரர்கள் சார்பில் ஆஜரான கற்றறிந்த வழக்கறிஞர்கள் செல்வி. நித்யா ராமகிருஷ்ணன் மற்றும் திரு. எச்.எஸ். சர்மா ஆகியோர், டெல்லியில் பாகப்பிரிவினை வழக்கு தொடங்கப்பட்டு ஏழு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, உத்தராகண்டில் உயில் தொடர்பான நடவடிக்கைகள் திட்டமிட்டே தொடங்கப்பட்டதாகவும், மேலும், முதல் இடமாற்ற மனுவின் மனுதாரர், நீதிமன்ற நடைமுறைகளைத் தவறாகப் பயன்படுத்திய குற்றத்திற்கு உரியவர் என்றும் வாதிட்டனர்.

17. எதிர் தரப்பு வாதங்களிலிருந்து அறிய முடிகிறபடி, அவற்றில் பெரும்பாலானவை உண்மை அடிப்படையிலானவை. இருப்பினும், மனுதாரர் சார்பாக முன்வைக்கப்பட்ட ஒரு வாதம் முற்றிலும் சட்டபூர்வமானது மற்றும் ஆழமான ஆய்வுக்கு தகுதியானது. எனவே, அந்த வாதத்தை முதலில் எடுத்துக் கொள்கிறேன்.

18. உடன்பிறந்தவர்களில் மூத்தவரும், உயிலை முன்வைத்தவருமான மனுதாரரின் கூற்றுப்படி, ஒரு உயில் தொடர்பான வழக்கின் நடவடிக்கைகள் என்பவை நபர்களுக்கு எதிராக இல்லாமல் சொத்திற்கு எதிரான நடவடிக்கையாகும்; எனவே, அவை முதன்மை பெறும் பாகப்பிரிவினை வழக்கு தொடங்கப்பட்ட நீண்ட காலத்திற்குப்

பிறகே உயில் தொடர்பான நடவடிக்கைகள் தொடங்கப்பட்டன என்ற உண்மையை பொருட்படுத்தாமல், உயில் வழக்கை அல்லாமல், பாகப்பிரிவினை வழக்கையே மாற்ற வேண்டும் என்று அவர் வாதிடுகிறார். இந்த வாதங்களுக்கு ஆதரவாக, மனுதாரர் தரப்பில் ஆஜரான கற்றறிந்த வழக்கறிஞர் சில தீர்ப்புகளை முன்வைத்துள்ளார். அவற்றில் முதலாவது, இந்த நீதிமன்றம் ***ஈஸ்வர்தியோ நரேன் சிங்*** (மேலே குறிப்பிட்டது) வழக்கில் வழங்கிய தீர்ப்பாகும். இறுதி உயில் மற்றும் சாசனமாக முன்வைக்கப்படும் ஆவணம் சட்டப்படி முறையாக நிறைவேற்றப்பட்டதா, சான்றொப்பம் இடப்பட்டதா என்பதையும், அதை நிறைவேற்றும் போது உயில் எழுதியவர் நல்ல மனநிலையில் இருந்தாரா என்பதையும் மட்டுமே உயில் மெய்ப்பித்தல் நீதிமன்றம் கருத்தில் கொள்ளும் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டும் வரையறுக்கப்பட்ட நோக்கத்திற்காகவே இந்தத் தீர்ப்பு முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த வழக்கில், உயிலின் நிருபணச் சான்று அல்லது நிர்வாகக் கடிதங்களுக்கான நடவடிக்கைகளின் தன்மை குறித்த கேள்வியை நாம் கையாளவில்லை. எனவே, மேற்கூறிய தீர்ப்பு தற்போது நம் முன்னுள்ள வினா குறித்து முடிவெடுப்பதற்கு எந்த உதவியும் அளிக்காது.

19. ***சிரஞ்சிலால் ஸ்ரீலால் கோயங்கா*** (மேற்கோள் காட்டப்பட்ட வழக்கு) வழக்கில் எழுந்த முதன்மையான கேள்வி என்னவென்றால், தரப்பினர்களின் சம்மதத்துடன் இந்த நீதிமன்றத்தால் நியமிக்கப்பட்ட ஒரு

இசைவு பொதுவருக்கு, நிருபணச் சான்று தொடர்பான நடவடிக்கைகளைக் கையாளும் அதிகார வரம்பு உண்டா என்பதுதான். இக்கேள்விக்கு எதிர்மறையாகப் பதிலளித்த இந்த நீதிமன்றம், நிருபணச் சான்று அல்லது நிர்வாகக் கடிதங்களை வழங்க நிருபணச் சான்று நீதிமன்றத்திற்கு மட்டுமே பிரத்யேக அதிகார வரம்பு வழங்கப்பட்டுள்ளது என்றும், தரப்பினர்கள் சம்மதித்தாலும் கூட, ஒரு உயிலின் உண்மைத்தன்மை அல்லது செல்லுபடித்தன்மையை முடிவு செய்யும் அதிகாரத்தை ஒரு இசைவு பொதுவர் வழங்க முடியாது என்றும் தீர்ப்பளித்தது. வெளிப்படையாகக் கூறினால், இந்தத் தீர்ப்பானது உயில் தொடர்பான நடவடிக்கைகளில் இசைவு பொதுவர் தீர்ப்பாயத்தின் அதிகார வரம்பு குறித்த கேள்வி பற்றியது மட்டுமேயன்றி, இரு நீதிமன்றங்களுக்கும் அதிகார வரம்பு இருப்பதாகக் கருதப்படும் சூழலில், ஒரு நீதிமன்றத்திலிருந்து மற்றொரு நீதிமன்றத்திற்கு வழக்கினை மாற்றக் கோரும் ஒரு தரப்பினரின் உரிமை பற்றியது அல்ல.

20. ***T. வெங்கட நாராயணா*** (மேற்கோள் காட்டப்பட்ட வழக்கு) வழக்கில், இந்த நீதிமன்றத்தின் முன் எழுந்த கேள்வி என்னவென்றால், ஒரு தடையுத்தரவு கோரும் வழக்கில், சொல்லப்படும் ஒரு உயிலை மெய்ப்பிக்க இரண்டாம் நிலை ஆதாரங்களை முன்வைக்க முடியுமா என்பதுதான். ஒரு தடையுத்தரவு கோரும் வழக்கினை, உயிலை மெய்ப்பிப்பதற்கான ஒரு வழக்காக மாற்ற முடியாது என்றும், ஒரு உயில்

சட்டப்படி மெய்ப்பிக்கப்பட வேண்டுமானால், அது இந்திய வாரிசுரிமைச் சட்டத்தில் பரிந்துரைக்கப்பட்ட நடைமுறையின்படி தகுதியும் அதிகார வரம்பும் கொண்ட நீதிமன்றத்தில் நிருபணச் சான்று நடவடிக்கை மூலமாக மட்டுமே மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்றும் இந்த நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது. ஆனால், நாம் பின்னர் காணவிருப்பது போல, இந்தத் தீர்ப்பானது நாட்டில் உள்ள அனைத்துப் பகுதிகளிலும், அனைத்துத் தரப்பு மக்களால் நிறைவேற்றப்படும் அனைத்து உயில்களுக்கும் நிருபணச் சான்று அல்லது நிர்வாகக் கடிதங்கள் பெறுவது அவசியம் என்ற எந்தவொரு கோட்பாட்டையும் முன்வைக்கவில்லை (அவ்வாறு முன்வைக்கவும் முடியாது).

21. **பல்பீர் சிங் வாசு** (மேற்குறிப்பிட்ட) வழக்கு மட்டுமே, ஒரு விளம்புகை மற்றும் தடையுத்தரவு கோரும் வழக்கிற்குப் பிறகு தொடங்கப்பட்ட நிருபணச் சான்று நடவடிக்கைகள் தொடர்ந்து நடைபெறலாமா இல்லையா என்ற கேள்வியை இந்த நீதிமன்றம் கையாண்டது. இந்த வழக்கில், உரிமையியல் நீதிபதி நீதிமன்றத்தில் முதலில் விளம்புகை மற்றும் தடையுத்தரவு கோரி வழக்குத் தொடர்ந்த தரப்பினர், உரிமையியல் நடைமுறைச் சட்டத்தின் பிரிவு 10–ன் (Section 10, CPC) அடிப்படையில், எதிர் தரப்பினரால் காலப்போக்கில் உயர் நீதிமன்றத்தில் தொடங்கப்பட்ட நிருபணச் சான்று நடவடிக்கைகளுக்கு இடைக்காலத் தடை கோரினர். விளம்புகை கோரும் வழக்கு நிலுவையில்

இருப்பது, உயர் நீதிமன்றம் நிருபணச் சான்று நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதற்குத் தடையாக இருக்காது என்ற அடிப்படையில் உயர் நீதிமன்றம் அந்தத் தடை கோரிக்கையை நிராகரித்தது. சிவில் நடைமுறைச் சட்டப் பிரிவு 10 குறித்த கேள்விக்கு நேரடியாகப் பதிலளிக்காமல், ***பல்பீர் சிங் வாசு*** வழக்கில் இந்த நீதிமன்றம் பின்வருமாறு தீர்ப்பளித்தது: (i) மேல்முறையீட்டாளரின் உரிமையியல் வழக்கில் எடுக்கப்படும் முடிவு நிருபணச் சான்று நடவடிக்கைகளை முடிவுக்குக் கொண்டு வராது; (ii) உரிமையியல் நீதிமன்றத்தின் முடிவு இந்த நடவடிக்கைகளுக்கும் தொடர்புடையதாக இருக்கக்கூடும் என்றாலும், நிருபணச் சான்று வழங்கப்பட வேண்டுமா இல்லையா என்ற கேள்வி இன்னும் உயர் நீதிமன்றத்தின் தீர்மானத்திற்கே விடப்படுகிறது; மற்றும் (iii) இந்திய வாரிசுரிமைச் சட்டத்தின் பிரிவு 213–ன் படி ஒரு நிறைவேற்றுநர் நிருபணச் சான்று பெற வேண்டும் என்ற தேவை மாகாண நகரங்களுக்கு (அல்லது அறிவிக்கப்பட்ட பகுதிகளுக்கு) வெளியே உள்ள அனைத்துப் பகுதிகளுக்கும் பொருந்தாது என்றாலும், பிரிவு 213–ன் கீழ் வராத வழக்குகளிலும் கூட, ஒரு நிறைவேற்றுநர் முன்னெச்சரிக்கை அல்லது வசதி கருதி நிருபணச் சான்றுக்கு விண்ணப்பிப்பதற்கு எந்தத் தடையும் இல்லை.

22. ***பல்பீர் சிங்*** (மேற்கண்ட) முடிவில், இரண்டு முக்கியமான அம்சங்கள் உள்ளன. அவை: (I) உரிமையியல் நடைமுறைச் சட்டத்தின்

பிரிவு 10–ன் கீழான ஒரு மனு செல்லத்தக்கதா இல்லையா என்ற கேள்வியை முடிவு செய்யாமலேயே, இந்த நீதிமன்றம் நிருபணச் சான்று நடவடிக்கைகளை உயர் நீதிமன்றத்திலிருந்து, அந்த நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளத் தகுதியுள்ள ஒரு மாவட்ட நீதிமன்றத்திற்கு மாற்றியதுடன், விளம்புகை கோரும் வழக்கையும் அதே நீதிமன்றத்திற்கு மாற்றியது; இதன் மூலம் இரண்டு வழக்குகளையும் ஒன்றாக இணைத்து விசாரிக்க வழிவகை செய்தது. துரதிர்ஷ்டவசமாக, சட்டப்படி நிருபணச் சான்று பெறுவது கட்டாயமில்லாத வழக்குகளில், ஒரு உயிலுக்கு நிருபணச் சான்று பெறாமலேயே எந்தவொரு உரிமையியல் நடவடிக்கையிலும் அதனை ஒரு ஆதாரமாக நம்பிப் பயன்படுத்தலாம் என்ற உண்மையை இந்த நீதிமன்றம் கவனிக்கத் தவறிவிட்டது. (ii) ***பல்பீர் சிங்*** வழக்கு, இந்த நீதிமன்றத்தின் மற்றொரு தீர்ப்பான ***நிர்மலா தேவி எதிர் அருண் குமார் குப்தா*** [(2005) 12 எஸ்.சி.சி 505] வழக்கைப் பின்பற்றியது. அது 1984–ஆம் ஆண்டின் உயில் தொடர்பாக 1997–இல் நிருபணச் சான்று நடவடிக்கைகள் தொடங்கப்பட்ட ஒரு வழக்காகும். 1987–லிருந்தே ஒரு உரிமையியல் வழக்கு நிலுவையில் இருந்தது, ஆனால் இந்த நீதிமன்றம் சார்நிலை நீதிபதியின் கோப்பில் நிலுவையில் இருந்த அந்த உரிமையியல் வழக்கினை, நிருபணச் சான்று நடவடிக்கைகள் நிலுவையில் இருந்த மாவட்ட நீதிபதி நீதிமன்றத்திற்கு மாற்றி, இரண்டையும் ஒன்றாக இணைத்துத் தீர்வு காணுமாறு உத்தரவிட்டது.

23. நிருபணச் சான்று/நிர்வாகக் கடிதங்கள் பெறாமலேயே ஒரு தரப்பினர் நீதித்துறை நடவடிக்கைகளில் உயிலைச் சார்ந்து இருக்க உரிமை உள்ள வழக்குகளுக்கும், முதலில் நிருபணச் சான்று/நிர்வாகக் கடிதங்களைப் பெறாமல் நீதித்துறை நடவடிக்கைகளில் உயிலைச் சமர்ப்பிக்கத் தடை உள்ள வழக்குகளுக்கும் இடையிலான வேறுபாட்டை, மேலே உள்ள எந்தவொரு முடிவுகளிலும் இந்த நீதிமன்றம் பரிசீலிக்கவில்லை அல்லது பரிசீலிப்பதற்கான வாய்ப்பைப் பெறவில்லை. நிருபணச் சான்று நடவடிக்கைகளுக்கு அளிக்கப்பட வேண்டிய முன்னுரிமை என்பது, அந்த வழக்கு எந்த வகையைச் சார்ந்தது என்பதைப் பொறுத்தே அமையும்.

24. அவ்வாறு கூறிய பிறகு, இப்போது 1925–ஆம் ஆண்டு இந்திய வாரிசுரிமைச் சட்டத்தின் சில வகைமுறைகளையும் சற்று விரிவாகப் பார்ப்போம்.

25. 1925–ஆம் ஆண்டு இந்திய வாரிசுரிமைச் சட்டம் 11 பாகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது; இதில் சில பாகங்கள் பல அத்தியாயங்களாக உட்பிரிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. 23 அத்தியாயங்களைக் கொண்ட இந்தச் சட்டத்தின் ஆறாம் பகுதி, "*உயில் வழி வாரிசுரிமை*" தொடர்பான விரிவான விதிகளைக் கொண்டுள்ளது. இச்சட்டத்தின் 57 முதல் 191 வரையிலான பகுதிகள் இந்தப் பாகத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

26. இச்சட்டத்தின் ஒன்பதாம் பிரிவு, 13 அத்தியாயங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு, 217 முதல் 369 வரையிலான பிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளது. ஒன்பதாம் பாகத்தின் நான்காம் அத்தியாயம், *நிருபணச் சான்றுகள் மற்றும் நிர்வாகக் கடிதங்களை வழங்குதல் மற்றும் ரத்து செய்தல் தொடர்பான நடைமுறைகளை* ஒழுங்குபடுத்தும் விதிகளைக் கொண்டுள்ளது. 264 முதல் 302 வரையிலான பகுதிகள் இந்த அத்தியாயத்தில் காணப்படுகின்றன. நிருபணச் சான்று அல்லது உயில் இணைக்கப்பட்ட நிர்வாகக் கடிதங்களுக்காக விண்ணப்பிப்பதற்கான நடைமுறை, பகுதி 276–ல் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

27. இச்சட்டத்தின் பிரிவு 264–ன் கீழ், தனது மாவட்டத்திற்குட்பட்ட அனைத்து வழக்குகளிலும் நிருபணச் சான்றுகள் மற்றும் நிர்வாகக் கடிதங்களை வழங்கவும் மற்றும் ரத்து செய்யவும் மாவட்ட நீதிபதிக்கு அதிகார வரம்பு வழங்கப்பட்டுள்ளது. பிரிவு 264 பின்வருமாறு அமைகிறது:

> **"264. நிருபணச் சான்றுகள் போன்றவற்றை வழங்குவதிலும் ரத்து செய்வதிலும் மாவட்ட நீதிபதியின் அதிகார வரம்பு, முதலியன** – *(1) மாவட்ட நீதிபதி தனது மாவட்டத்திற்குட்பட்ட அனைத்து வழக்குகளிலும் நிருபணச் சான்றுகள் மற்றும் நிர்வாகக் கடிதங்களை*

வழங்குவதிலும் ரத்து செய்வதிலும் அதிகார வரம்பு கொண்டிருப்பார்.

(2) பிரிவு 57 பொருந்தக்கூடிய வழக்குகளைத் தவிர்த்து, கொல்கத்தா, சென்னை மற்றும் மும்பை ஆகிய நகரங்களின் எல்லைகளுக்கு அப்பாற்பட்ட எந்தவொரு உள்ளூர் பகுதியிலும் உள்ள நீதிமன்றங்கள், இறந்தவர் இந்து, முகம்மதியர், பௌத்தர், சீக்கியர் அல்லது சமணர் அல்லது விலக்களிக்கப்பட்ட நபராக இருக்கும் பட்சத்தில், மாநில அரசு அதிகாரப்பூர்வ அரசிதழில் அறிவிப்பு வெளியிடும் வரை, நிருபணச் சான்று அல்லது நிர்வாகக் கடிதங்களுக்கான விண்ணப்பங்களைப் பெறக்கூடாது."

28. பிரிவு 264–ன் உட்பிரிவு (2)–லிருந்து நாம் காண்பது என்னவென்றால், இறந்தவர் ஒரு இந்து, முகம்மதியர், பௌத்தர், சீக்கியர் அல்லது சமணர் அல்லது விலக்களிக்கப்பட்ட நபராக இருக்கும் பட்சத்தில், கொல்கத்தா, சென்னை மற்றும் மும்பை ஆகிய நகரங்களின் எல்லைகளுக்கு அப்பாற்பட்ட எந்தவொரு உள்ளூர் பகுதியிலும் உள்ள நீதிமன்றங்கள், நிருபணச் சான்று அல்லது நிர்வாகக் கடிதங்களுக்கான விண்ணப்பங்களைப் பெறுவதற்கு ஒரு தடையை இது விதிக்கிறது; மாநில அரசு அதிகாரப்பூர்வ அரசிதழில் அறிவிப்பு வெளியிட்டு

அத்தகைய அதிகாரத்தை வழங்காதவரை இந்தத் தடை தொடரும். ஆனால், உட்பிரிவு (2)–ன் கீழ் உள்ள இந்தத் தடையானது, பிரிவு 57 பொருந்தக்கூடிய வழக்குகளுக்குப் பொருந்தாது.

29. சட்டத்தின் பிரிவு 57 பின்வருமாறு கூறுகிறது:

"57. இந்துக்கள் போன்றோரால் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு குறிப்பிட்ட வகை உயில்களுக்கு இந்தப் பகுதியின் சில விதிகளைப் பயன்படுத்துதல்–*இந்தப் பகுதியில் உள்ள மற்றும் அட்டவணை III–ல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள விதிகள், அதில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள கட்டுப்பாடுகள் மற்றும் மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டு, பின்வருவனவற்றிற்குப் பொருந்தும்–*

(அ) 1870–ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் முதல் தேதியன்றோ அல்லது அதற்குப் பின்னரோ, வங்காளத்தின் துணைநிலை ஆளுநரின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த பகுதிகளுக்குள் அல்லது சென்னை மற்றும் மும்பை உயர் நீதிமன்றங்களின் சாதாரண அசல் உரிமையியல் அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்ட உள்ளூர் எல்லைகளுக்குள், எந்தவொரு இந்து, பௌத்தர், சீக்கியர்

அல்லது சமணரால் உருவாக்கப்பட்ட அனைத்து உயில்கள் மற்றும் உயில் இணைப்புகளுக்கு; மற்றும்

(ஆ) மேற்கூறிய அந்தப் பகுதிகள் மற்றும் எல்லைகளுக்கு வெளியே உருவாக்கப்பட்ட போதிலும், அந்த எல்லைகளுக்குள் அமைந்துள்ள அசையாச் சொத்துக்கள் தொடர்பான அனைத்து உயில்கள் மற்றும் உயில் இணைப்புகளுக்கு;

(இ) 1927–ஆம் ஆண்டு ஜனவரி முதல் தேதியன்றோ அல்லது அதற்குப் பிறகோ எந்தவொரு இந்து, பௌத்த, சீக்கிய அல்லது சமண மதத்தினரால் உருவாக்கப்பட்ட, மற்றும் (a) மற்றும் (b) உட்கூறுகளின் கீழ் அந்த விதிகள் பொருந்தாத அனைத்து உயில்கள் மற்றும் உயில் இணைப்புகளுக்கும் இது பொருந்தும்:

அத்தகைய உயில் அல்லது உயில் இணைப்புகளையும் ஒரு திருமணம் ரத்து செய்யாது.

30. சட்டத்தின் அட்டவணை III, சில கட்டுப்பாடுகள் மற்றும் மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டு, பிரிவு 57–ன் உட்கூறுகள் (a), (b) மற்றும் (c)–ல் விவரிக்கப்பட்டுள்ள அனைத்து உயில்களுக்கும் பொருந்தக்கூடிய சட்ட வகைமுறைகளின் பட்டியலைக் கொண்டுள்ளது.

31. பகுதி IX இன் அத்தியாயம் IV இல் மாவட்ட நீதிபதிக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகார வரம்பானது, பிரிவு 300–ன் கீழ் வழங்கப்பட்டுள்ள ஒருங்கியல் அதிகார வரம்பின் அடிப்படையில் உயர் நீதிமன்றத்தாலும் பயன்படுத்தப்படக்கூடியது. பிரிவு 300 பின்வருமாறு அமைகிறது:

> **"300. உயர் நீதிமன்றத்தின் ஒருங்கியல் அதிகார வரம்பு.–** *(1) இச்சட்டத்தின் மூலம் மாவட்ட நீதிபதிக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அனைத்து அதிகாரங்களையும் செலுத்துவதில், மாவட்ட நீதிபதியுடன் உயர் நீதிமன்றமும் ஒருங்கியல் அதிகார வரம்பைக் கொண்டிருக்கும்.*
>
> *(2) பிரிவு 57 பொருந்தக்கூடிய வழக்குகளைத் தவிர்த்து, கொல்கத்தா, சென்னை மற்றும் மும்பை ஆகிய நகரங்களின் எல்லைகளுக்கு அப்பாற்பட்ட எந்தவொரு உள்ளூர் பகுதியிலும், இதன் மூலம் வழங்கப்பட்ட இணை அதிகார வரம்பைச் செலுத்துவதில், இறந்தவர் ஒரு இந்து, முகம்மதியர், பௌத்தர், சீக்கியர் அல்லது சமணர் அல்லது விலக்களிக்கப்பட்ட நபராக இருக்கும் பட்சத்தில், மாநில அரசு அதிகாரப்பூர்வ அரசிதழில் அறிவிப்பு வெளியிட்டு அத்தகைய அதிகாரத்தை வழங்காதவரை, எந்தவொரு உயர் நீதிமன்றமும்*

நிருபணச் சான்று அல்லது நிர்வாகக் கடிதங்களுக்கான விண்ணப்பங்களைப் பெறக்கூடாது."

பிரிவு 264–ன் உட்பிரிவு (2)–ன் கீழ் உள்ள அதே தடையானது, பிரிவு 300–ன் உட்பிரிவு (2)–லும் காணப்படுகிறது.

32. சட்டத்தின் பகுதி VIII, சட்டத்தின் பல பகுதிகளில் மிகச்சிறியதாக இருக்கலாம், ஆனால் அவை பிரிவு 212 மற்றும் 213 ஆகிய இரண்டு முக்கியமான சட்டவிதிகளைக் கொண்டுள்ளது. அவர்கள் பின்வருமாறு:

"212. உயில் எழுதாமல் இறந்தவரின் சொத்து மீதான உரிமை.–

(1) உயில் எழுதாமல் இறந்த ஒரு நபரின் சொத்தின் எந்தவொரு பகுதியின் மீதான உரிமையையும், தகுதியுள்ள அதிகார வரம்பு கொண்ட நீதிமன்றத்தால் முதலில் நிர்வாகக் கடிதங்கள் வழங்கப்படாதவரை, எந்தவொரு நீதிமன்றத்திலும் நிலைநாட்ட முடியாது.

(2) உயில் எழுதாமல் இறந்தவர் ஒரு இந்து, முகம்மதியர், பௌத்தர், சீக்கியர், சமணர், [இந்தியக் கிறித்துவர் அல்லது பார்சி] ஆகியோராக இருக்கும் சந்தர்ப்பங்களில் இந்தப் பிரிவு பொருந்தாது.

213. உயில் நிறைவேற்றுநர் அல்லது உயில் வழி சொத்து பெறுபவரின் உரிமை நிலைநாட்டப்படுதல்.–

(1) எந்தவொரு உயிலின் கீழ் உரிமை கோரப்படுகிறதோ, அந்த உயிலுக்கு இந்தியாவில் உள்ள தகுதியுள்ள அதிகார வரம்பு கொண்ட நீதிமன்றம் நிருபணச் சான்று வழங்கியிருந்தாலோ, அல்லது அந்த உயில் அல்லது அதன் அங்கீகரிக்கப்பட்ட நகல் இணைக்கப்பட்ட நிர்வாகக் கடிதங்களை வழங்கியிருந்தாலோ ஒழிய, ஒரு உயில் நிறைவேற்றுநர் அல்லது உயில் வழி சொத்து பெறுபவர் என்ற முறையில் எந்தவொரு உரிமையையும் எந்தவொரு நீதிமன்றத்திலும் நிலைநாட்ட முடியாது.

(2) இந்தப் பிரிவு, முகம்மதியர்கள் [அல்லது இந்தியக் கிறித்துவர்கள்] ஆகியோரால் உருவாக்கப்பட்ட உயில்களுக்குப் பொருந்தாது; மேலும் இது பின்வருவனவற்றிற்கு மட்டுமே பொருந்தும் –

(i) எந்தவொரு இந்து, பௌத்தர், சீக்கியர் அல்லது சமணரால் உருவாக்கப்பட்ட உயில்கள், பிரிவு 57–ன் உட்கூறுகள் (a) மற்றும் (b)–ல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வகைகளைச் சார்ந்ததாக இருக்கும் பட்சத்தில் அவர்களுக்கு மட்டும்; மற்றும்

(ii) 1962–ஆம் ஆண்டு இந்திய வாரிசுரிமை (திருத்தச்) சட்டம் நடைமுறைக்கு வந்த பிறகு காலமான எந்தவொரு பார்சியால் உருவாக்கப்பட்ட உயில்கள், கொல்கத்தா, சென்னை மற்றும் மும்பை உயர் நீதிமன்றங்களின் [சாதாரண அசல் உரிமையியல் அதிகார வரம்பிற்கு] உட்பட்ட உள்ளூர் எல்லைகளுக்குள் உருவாக்கப்பட்டிருந்தால் அல்லது அந்த எல்லைகளுக்கு வெளியே உருவாக்கப்பட்ட போதிலும், அந்த எல்லைகளுக்குள் அமைந்துள்ள அசையாச் சொத்துக்கள் தொடர்பானதாக இருந்தால் அவர்களுக்கு மட்டும் பொருந்தும்.

33. பிரிவு 212 உயில் எழுதாமல் இறந்தவரின் சொத்து மீதான உரிமையைக் கையாளும் அதே வேளையில், பிரிவு 213 ஒரு உயிலின் கீழ் நிறைவேற்றுநர் அல்லது சொத்து பெறுபவராக உரிமையை நிலைநாட்டுவதைக் கையாள்கிறது. எளிமையான சொற்களில் இந்த இரண்டு விதிகளையும் பின்வருமாறு கூறலாம்: ***(i)*** உயில் எழுதாமல் இறந்த ஒரு நபர்–இந்து, முகம்மதியர், பௌத்தர், சீக்கியர், சமணர், இந்தியக் கிறித்துவர் அல்லது பார்சி ஆகியோரைத் தவிர பிறராக இருக்கும் பட்சத்தில் தகுதியுள்ள அதிகார வரம்பு கொண்ட நீதிமன்றத்திடமிருந்து முதலில் நிர்வாகக் கடிதங்களைப் பெறாமல்,

அவரது சொத்தின் மீதான எந்தவொரு உரிமையையும் எந்தவொரு நீதிமன்றத்திலும் நிலைநாட்ட முடியாது; *(ii)* (முகம்மதியர் அல்லது இந்தியக் கிறித்துவரால் உருவாக்கப்பட்ட உயிலைத் தவிர்த்து) ஒரு உயிலின் கீழ் நிறைவேற்றுநர் அல்லது சொத்து பெறுபவர் என்ற முறையில் எந்தவொரு உரிமையையும், தகுதியுள்ள அதிகார வரம்பு கொண்ட நீதிமன்றத்தால் அந்த உயிலுக்கு நிருபணச் சான்று அல்லது உயில் இணைக்கப்பட்ட நிர்வாகக் கடிதங்கள் வழங்கப்படாதவரை, எந்தவொரு நீதிமன்றத்திலும் நிலைநாட்ட முடியாது.

34. ஆனால், பிரிவு 213–ல் காணப்படும் மேலே கூறப்பட்ட இரண்டாவது விதியானது பின்வருவனவற்றிற்கு மட்டுமே பொருந்தும்: *(i)* எந்தவொரு இந்து, பௌத்தர், சீக்கியர் அல்லது சமணரால் உருவாக்கப்பட்ட உயில்கள், பிரிவு 57–ன் உட்பிரிவுகள் (a) மற்றும் (b)–ல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வகைகளைச் சார்ந்ததாக இருக்கும் பட்சத்தில் அவர்களுக்கு மட்டும்; மற்றும் *(ii)* 1962–ஆம் ஆண்டின் 16–வது திருத்தச் சட்டம் நடைமுறைக்கு வந்த பிறகு காலமான எந்தவொரு பார்சியால் உருவாக்கப்பட்ட உயில்கள், கொல்கத்தா, சென்னை மற்றும் மும்பை உயர் நீதிமன்றங்களின் சாதாரண அசல் உரிமையியல் அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்ட உள்ளூர் எல்லைகளுக்குள் உருவாக்கப்பட்டிருந்தால், அல்லது அந்த எல்லைகளுக்கு வெளியே உருவாக்கப்பட்ட போதிலும், அந்த எல்லைகளுக்குள் அமைந்துள்ள

அசையாச் சொத்துக்கள் தொடர்பானதாக இருந்தால் அவர்களுக்கு மட்டும் பொருந்தும்.

35. பிரிவுகள் 57, 213 மற்றும் 264 ஆகியவற்றின் கூட்டு வாசிப்பு பின்வருவனவற்றைக் காட்டுகிறது: *(i)* ஒரு குறிப்பிட்ட வகை நபர்களால் ஒரு உயில் உருவாக்கப்பட்டிருக்கும் பட்சத்தில், அந்த உயிலின் கீழ் நிறைவேற்றுநர் அல்லது சொத்து பெறுபவர் என்று உரிமை கோரும் ஒருவர், அந்த உயிலுக்கு நிருபணச் சான்று (ஒரு நிறைவேற்றுநர் நியமிக்கப்பட்டிருந்தால்) அல்லது உயில் இணைக்கப்பட்ட நிர்வாகக் கடிதங்களைப் பெறாதவரை, எந்தவொரு நீதிமன்ற நடவடிக்கையிலும் அந்த உயிலை ஆதாரமாகக் கொண்டு உரிமை கோர முடியாது; மற்றும்

(ii) நிருபணச் சான்று அல்லது நிர்வாகக் கடிதங்களை வழங்குவதற்கான அதிகார வரம்பானது, கொல்கத்தா, சென்னை அல்லது மும்பை ஆகிய நகரங்களுக்குள் அமைந்துள்ள நீதிமன்றங்களுக்கும் மற்றும் மாநில அரசால் அதிகாரப்பூர்வ அரசிதழில் அறிவிக்கப்பட்ட உள்ளூர் பகுதிகளில் உள்ள நீதிமன்றங்களுக்கும் மட்டுமே உரித்தானது.

36. எனவே, இதிலிருந்து தெரியவருவது என்னவென்றால்: *(i)* உயில் எழுதியவர் இச்சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஒரு குறிப்பிட்ட வகை நபர்களைச் சார்ந்தவராக இல்லாதவரை; மற்றும் *(ii)* அந்த உயில் ஒரு அறிவிக்கப்பட்ட பகுதியின் உள்ளூர் எல்லைகளுக்குள்

உருவாக்கப்பட்டிருக்காத வரை அல்லது உயிலில் உள்ள சில சொத்துக்கள் அந்த எல்லைகளுக்குள் அமைந்திருக்காத வரை, ஒரு உயில் நிறைவேற்றுநர் அல்லது சொத்து பெறுபவர் நிருபணச் சான்று அல்லது நிர்வாகக் கடிதங்களைப் பெற வேண்டிய அவசியம் இல்லை. உண்மையில், ***பல்பீர் சிங் வாசு*** (மேற்கண்ட) வழக்கின் தீர்ப்பு, அதன் 5–வது பத்தியில் "***பிரிவு 213–ன்கீழ் வராத நாட்டின் பிற பகுதிகளில் உள்ள நீதிமன்றங்களில்,*** *முன்னெச்சரிக்கை அல்லது வசதிக்காக ஒரு நிறைவேற்றுநர் நிருபணச் சான்றிதழுக்கு விண்ணப்பிப்பதைப் பிரிவு 213 தடை செய்வதாக நாங்கள் கருதவில்லை"* என்று பொதுவான சொற்களில் கருத்துத் தெரிவித்தபோது, பிரிவு 264(2)–ன் கீழ் உள்ள தடையைக் கவனத்தில் கொள்ளவில்லை.

37. பிரிவு 57–ன் உட்கூறுகள் (a) மற்றும் (b)–உடன் இணைத்து வாசிக்கப்படும் பிரிவு 213(2)(i)–ன் படி, ஒரு உயிலின் கீழ் நிறைவேற்றுநர் அல்லது சொத்து பெறுபவராக உரிமையை நிலைநாட்டுவதற்கு நிருபணச் சான்று அல்லது நிர்வாகக் கடிதங்களைப் பெற வேண்டிய கட்டாயத் தேவையானது, **சில உயர் நீதிமன்றங்களின் சாதாரண அசல் உரிமையியல் அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்ட அதன் எல்லைகளுக்குள்** ஒரு இந்து, பௌத்தர், சீக்கியர் அல்லது சமணரால் **செய்யப்பட்ட** உயில்களுக்கும், மற்றும் அந்த எல்லைகளுக்கு வெளியே உருவாக்கப்பட்ட போதிலும் அந்த எல்லைகளுக்குள் அமைந்துள்ள

அசையாச் சொத்துக்களை உள்ளடக்கிய உயில்களுக்கும் மட்டுமே பொருந்தும். எனவே, இந்த விதிகளின் வரம்பிற்கு வெளியே ஒருவரது வழக்கு அமையும் பட்சத்தில், பாகப்பிரிவினை அல்லது இதர நிவாரணங்களுக்காக மற்ற வாரிசுகள் உள்ளிட்டோரால் தொடரப்படும் எந்தவொரு சட்ட நடவடிக்கையிலும், அவர் ஒரு உயிலைச் சமர்ப்பிப்பதற்கோ, அதை ஆதாரமாகக் கொள்வதற்கோ அல்லது அதன் கீழ் உரிமை கோருவதற்கோ எந்தத் தடையும் இல்லை.

38. தற்போதுள்ள இந்த வழக்கில், மனுதாரர் ரவீந்தர் நாத் அவர்களே, *(i)* முதலில் வருவாய்ப் பதிவேடுகளில் பெயர் மாற்றம் செய்துகொள்ளவும், மற்றும் *(ii)* பின்னர் தனது தந்தையின் அதே 06.04.2011 தேதியிட்ட கடைசி உயிலின் அடிப்படையில், நைனிடால் மூதுநிலை உரிமையியல் நீதிபதி நீதிமன்றத்தில் நிரந்தரத் தடை உத்தரவு கோரி அசல் வழக்கு O.S.No.72/2011–ஐத் தாக்கல் செய்யவும், எவ்வித நிர்வாகக் கடிதங்களையும் கோராமலேயே நடவடிக்கை மேற்கொண்டார். நிர்வாகக் கடிதங்களைப் பெறாமல், உயிலின் கீழ் ஒரு சொத்து பெறுபவராக தனது உரிமையை நிலைநாட்டுவதற்குப் பிரிவு 213(1) ஒரு தடையாக இருக்கும் என்று அவர் கருதவில்லை.

39. அவ்வாறு செய்த பிறகு, T.P (C) No.970/2016–ன் மனுதாரர், அந்த உயிலின் கீழ் முதன்முதலில் உரிமை கோரி 8 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும், அதுவும் குறிப்பாக 09.10.2018 தேதியிட்ட உத்தரவின் மூலம்

பாகப்பிரிவினை வழக்கின் மேலதிக நடவடிக்கைகளுக்கான இடைக்காலத் தடை நீக்கப்பட்ட பிறகும், 2019–ஆம் ஆண்டின் 01–வது உயில் வழக்கை தாக்கல் செய்யத் தேர்ந்தெடுத்தார். எனவே, 2016–ஆம் ஆண்டின் மாற்றக் கோரிக்கை மனு (T.P (C)) எண் 970–ல் உள்ள மனுதாரர், *மாற்ற முடியாத ஒரு நிலையை* இந்த நீதிமன்றத்திற்கு ஏற்படுத்த நான் அனுமதிக்க முடியாது.

40. சாகேத் மாவட்ட நீதிமன்றத்தில் நிலுவையில் உள்ள இந்த பாகப்பிரிவினை வழக்கு உண்மையில் 8 ஆண்டுகள் பழமையானது; ஏனெனில் இது செப்டம்பர் 2012–ல் டெல்லி உயர் நீதிமன்றத்தில் தொடங்கப்பட்டு, பின்னர் 2016–ல் மாவட்ட நீதிமன்றத்திற்கு மாற்றப்பட்டது. இந்த வழக்கு டெல்லி உயர் நீதிமன்றத்தில் C.S No.2745/2012 ஆக நிலுவையில் இருந்தபோது, நவம்பர் 2012–லேயே மேஜர் ரவீந்தர் நாத் தனது எதிர்வாதுரையை தாக்கல் செய்தார். அந்த எதிர்வாதுரையின் 8g பத்தியில், அவர் சர்ச்சைக்குரிய இந்த உயில் நிறைவேற்றப்பட்டிருப்பதை வாதிட்டுள்ளார். அந்த உயிலின் உண்மை நகல் D–1/5 ஆக எதிர்வாத உரையுடன் இணைக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே, நிர்வாகக் கடிதங்களை முதலில் பெறாமலேயே, உயிலின் கீழ் ஒரு சொத்து பெறுபவராக தனது உரிமையை நிலைநாட்டுவதற்கு எந்தத் தடையும் இல்லை என்பதில் மேஜர் ரவீந்தர் நாத் தெளிவாக உறுதியுடன் இருந்தார் என்பது

வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது. எனவே, அவர் உத்தரகண்ட் உயர் நீதிமன்றத்தில் ஒரு உயில் வழக்கை தாக்கல் செய்த செயலானது, நிருபணச்சான்று நடவடிக்கைகள் என்பது நபர்களுக்கு எதிராக இல்லாமல் சொத்திற்கு எதிரான நடவடிக்கைகள் என்றும், அவற்றுக்கே முன்னுரிமை அளிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் கூறப்படும் பொதுவான சட்டக் கருத்தைப் பயன்படுத்தி ஆதாயம் தேடுவதற்கான ஒரு தந்திரமே அன்றி வேறில்லை. இந்த வாதமானது, நிருபணச் சான்று அல்லது நிர்வாகக் கடிதங்களை முதலில் பெறாமல் ஒரு உயிலை எந்தவொரு வழக்கிலும் ஆதாரமாகக் கொள்ள முடியாது என்று பிரிவு 213(1)–ன் கீழ் தடை விதிக்கப்பட்டுள்ள ஒரு நபருக்கு மட்டுமே பொருந்தும். எனவே, இந்த வழக்கின் உண்மைகள் மற்றும் சூழ்நிலைகளின் அடிப்படையில், உயில் வழக்கை முடித்த பின்னரே பாகப்பிரிவினை வழக்கை நடத்த வேண்டும் என்று T.P (C) No.970/2016–ன் மனுதாரர் தரப்பில் முன்வைக்கப்பட்ட சட்ட வாதம் நிராகரிக்கப்படத்தக்கது.

41. உண்மையில், மனுதாரர் T.P (C) No.970/2016 இல் இதை நாடுவதன் மூலம் தனக்கு உதவக்கூட இல்லை. நவம்பர் 2012–லேயே ஒரு உயில் இருப்பதாக உரிமை கோரிய அவர், 1963–ஆம் ஆண்டின் காலவரையறைச் சட்டத்தின் 137–வது பிரிவு மற்றும் இந்த நீதிமன்றத்தின் சில தீர்ப்புகளைக் கவனத்தில் கொள்ளாமல், ஜனவரி 2019–ல் மட்டுமே உயில் வழக்கை தாக்கல் செய்யத் தேர்ந்தெடுத்தார்.

அது அவரது வழக்கைப் பாதிக்கக்கூடும் என்பதால், நான் அந்த விவரங்களுக்குள் செல்லவில்லை.

42. ***திருமதி ருக்மணி தேவி மற்றும் பலர் எதிர் நரேந்திர லால் குப்தா*** **[(1985) 1 *எஸ்.சி.சி* 144]** என்ற இந்த நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பை ஆதாரமாகக் கொண்டு, மனுதாரரின் வழக்கறிஞர் திரு. மனிஷ் குமார் அவர்கள் வாதிடுகையில், 1925–ஆம் ஆண்டு இந்திய வாரிசுரிமைச் சட்டத்தின் பிரிவு 273–ன் வரம்புரை (b)–ன் படி, சாகேத் மாவட்ட நீதிமன்றத்தால் வழங்கப்படும் எந்தவொரு நிர்வாகக் கடிதங்களும், அந்த மாநிலத்தின் எல்லைகளுக்கு வெளியே அமைந்துள்ள சொத்துக்களின் மதிப்பு 10,000 ரூபாய்க்கு மிகாமல் இருந்தால் ஒழிய, பிற மாநிலங்களில் செல்லுபடியாகாது என்று தெரிவித்தார்.

43. ஆனால், இந்த வாதமானது வசதிக்காக முன்வைக்கப்பட்ட ஒன்றாகும். பிரிவு 273–ன் வரம்பு வரம்புரை (a)–ன் நன்மையைப் பெற்று, டெல்லி உயர் நீதிமன்றத்தில் உயில் தொடர்பான வழக்கை தாக்கல் செய்வதிலிருந்தோ மற்றும் சாகேத் மாவட்ட நீதிமன்றத்தில் உள்ள பாகப்பிரிவினை வழக்கை உயர் நீதிமன்றத்திற்கு மாற்றி, இரண்டையும் ஒன்றாக இணைத்து விசாரிக்கக் கோருவதிலிருந்தோ மனுதாரரை எதுவும் தடுக்கவில்லை. பிரிவு 273 கூறுவதாவது:

"273. நிருபணச் சான்று அல்லது நிர்வாகக் கடிதங்களின் முடிவுத்தன்மை. – உயில் நிருபணச் சான்று அல்லது நிர்வாகக் கடிதங்கள், அவை எந்த மாநிலத்தில் வழங்கப்பட்டனவோ அந்த மாநிலம் முழுவதும் உள்ள மறைந்த நபரின் அசையும் அல்லது அசையாச் சொத்துக்கள் மற்றும் சொத்தின் அனைத்தின் மீதும் சட்டப்பூர்வ விளைவை ஏற்படுத்தும், மேலும் மறைந்த நபருக்குக் கடன் பட்டவர்கள் மற்றும் அவருக்குச் சொந்தமான சொத்துக்களை வைத்திருப்பவர்கள் அனைவருக்கும் எதிராக, ஒரு பிரதிநிதித்துவ உரிமை குறித்த உறுதியான/முடிவான ஆதாரமாக இது இருக்கும், மேலும், அத்தகைய நிருபணச் சான்று அல்லது நிர்வாகக் கடிதங்கள் வழங்கப்பட்ட நபரிடம் கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்கும் கடனாளிகளுக்கும் மற்றும் சொத்துக்களை ஒப்படைக்கும் நபர்களுக்கும் இது முழுமையான ஈட்டுறுதிப் பாதுகாப்பை வழங்கும்:

ஆனால் பின்வருவனவற்றால் வழங்கப்படும் நிருபணச் சான்றுகள் மற்றும் நிர்வாகக் கடிதங்கள் –

(a) ஒரு உயர் நீதிமன்றத்தால், அல்லது

(b) மறைந்த நபர் இறக்கும் போது அந்த நீதிபதியின் அதிகார வரம்பிற்குள் நிலையான வசிப்பிடத்தைக் கொண்டிருந்தால்,

மற்றும் அந்த மாநில எல்லைகளுக்கு வெளியே உள்ள சொத்துக்களின் மதிப்பு பத்தாயிரம் ரூபாய்க்கு மிகவில்லை என்று ஒரு மாவட்ட நீதிபதி சான்றளித்தால்,

அந்தச் சான்றிதழில் வேறுவிதமாகக் குறிப்பிடப்படாதவரை, மற்ற மாநிலங்கள் முழுவதிலும் அதே போன்ற சட்டப்பூர்வ விளைவைக் கொண்டிருக்கும்.

எனவே, 2012 முதல் 2016 வரை பாகப்பிரிவினை வழக்கு நிலுவையில் இருந்த காலத்தைப் பயன்படுத்தி, மனுதாரர் டெல்லி உயர் நீதிமன்றத்திலேயே உயில் வழக்கை தாக்கல் செய்திருக்கலாம் மற்றும் பிரிவு 273–ன் வரம்பு வரம்பரை (a)–ன் நன்மையைப் பெற்றிருக்கலாம்.

44. சட்ட ரீதியான வாதங்களைக் கையாண்ட பிறகு, இப்போது பாகப்பிரிவினை வழக்கை மாற்றம் செய்வதற்கு கோரப்படும் உண்மை ஆதாரங்களுக்கு நான் வருகிறேன். மனுதாரர் ஒரு மூத்த குடிமகன் என்றும், அவர் பல்வேறு உடல்நலக் குறைபாடுகளால் அவதிப்பட்டு வருகிறார் என்றும் மனுதாரரின் மூத்த வழக்கறிஞரால் வாதிடப்பட்டது. மேலும், உயிலின் சாட்சிகளும் டெல்லியில் வசிப்பவர்கள் அல்ல. எனவே, குறைந்தபட்சம் தரப்பினரின் வசதியையாவது கருத்தில் கொள்ள வேண்டும் என்று அவர் வாதிட்டார்.

45. ஆனால், இணையவழி விசாரணைகள் நடைபெறும் இக்காலத்தில், தரப்பினரின் இருப்பிடம் என்பது ஒரு கவலைக்குரிய விஷயமாகவே கருதப்படத் தேவையில்லை. உண்மையில், மனுதாரரால் I.A.No.130939/2020 என்ற இடைக்கால மனு தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ளது; அதில் உயிலின் சாட்சிகளில் ஒருவருக்கு 74 வயதாவதாலும், அவருக்குப் பல மருத்துவச் சிக்கல்கள் இருப்பதாலும் மற்றும் கோவிட்–19 தொற்று உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளதாலும், அவரை இணையவழி காணொளி மூலமாகவோ அல்லது நீதிமன்றத்தால் நியமிக்கப்பட்ட ஆணையர் மூலமாகவோ விசாரணை செய்ய உத்தரவிடுமாறு கோரப்பட்டுள்ளது.

46. உயிலின் சாட்சியை இணையவழி காணொளி மூலமாகவோ அல்லது நீதிமன்றத்தால் நியமிக்கப்பட்ட ஆணையர் மூலமாகவோ விசாரணை செய்ய முடியும் என்று மனுதாரரே ஒப்புக்கொள்வது, அந்த சட்ட நடவடிக்கைகள் எங்கு நிலுவையில் உள்ளன என்பது ஒரு பொருட்டல்ல என்பதையே காட்டுகிறது.

47. உயிருடன் இருக்கும் 5 குழந்தைகளில் 3 பேர் வெளிநாட்டுப் பிரஜைகளாக இந்தியாவிற்கு வெளியே வசிக்கிறார்கள் என்பதால், இந்த வழக்கு உத்தரகண்டில் நடத்தப்படுவதில் அவர்களுக்கு எந்த எதிர்ப்பும் இருக்க முடியாது என்ற வாதம் ஏற்கத்தக்கதல்ல. மனுதாரர் 2011 அல்லது 2012–லேயே தனது முதல் நடவடிக்கையாக இந்த உயில் வழக்கை

தாக்கல் செய்திருந்தால், இத்தகைய வாதத்தை முன்வைக்க அவருக்கு வாய்ப்பு இருந்திருக்கும். ஆனால், அவர் அவ்வாறு செய்யவில்லை. எனவே, பொருண்மைகளின் அடிப்படையிலும், இந்தப் பாகப்பிரிவினை வழக்கை நைனிடால் மாவட்ட நீதிமன்றத்திற்கு மாற்ற உத்தரவிட எந்த அடிப்படையும் எனக்குத் தெரியவில்லை, அதன் விளைவாக, T.P (C) No. 970/2016 தள்ளுபடி செய்யப்படத்தக்கது.

48. இரண்டாவது மாற்றுகை மனுவைப் பொறுத்தவரையில், உத்தரகண்ட் உயர் நீதிமன்றத்தில் நிலுவையில் உள்ள உயில் வழக்கை, டெல்லியில் உள்ள சாகேத் மாவட்ட நீதிமன்றத்திற்கு மாற்றுவதே அதில் கோரப்பட்டுள்ள நிவாரணமாகும். மனுதாரர் குறிப்பிட்டுள்ள உயில், நைனிடால் மற்றும் டெல்லி ஆகிய இரு இடங்களிலும் உள்ள சொத்துக்களை உள்ளடக்கியது என்பதால், இந்த இரண்டு நீதிமன்றங்களுக்கும் இணை அதிகார வரம்பு உள்ளது. ஆனால், பிரிவு 273–ன் வரம்பு வரம்புரை (b)–ன் படி, ஒரு மாவட்ட நீதிமன்றம் வழங்கும் நிர்வாகக் கடிதங்கள், மாநிலத்திற்கு வெளியே உள்ள சொத்தின் மதிப்பு ரூ. 10,000–க்கு அதிகமாக இருந்தால் செல்லுபடியாகாது. இருப்பினும், உயில் வழக்கை டெல்லி உயர் நீதிமன்றத்திற்கு மாற்ற உத்தரவிடுவதன் மூலமும், சாகேத் மாவட்ட நீதிமன்றத்தில் உள்ள பாகப்பிரிவினை வழக்கை மீண்டும் டெல்லி உயர் நீதிமன்றத்திற்கே மாற்ற உத்தரவிடுவதன் மூலமும் இந்தச் சிக்கலைத் தீர்க்க முடியும்.

49. எனவே, இந்த இடமாற்று மனுக்கள் பின்வரும் விளைவுகளுடன் தீர்வு செய்யப்படுகின்றன:–

(I) T.P (C) No.970/2016 என்ற மனு தள்ளுபடி செய்யப்படுகிறது;

(II) T.P (C) No.2779/2019 என்ற மனு அனுமதிக்கப்படுகிறது; மேலும், உத்தரகண்ட் உயர் நீதிமன்றத்தின் கோப்பில் நிலுவையில் உள்ள உயில் வழக்கு எண் 01/2019, டெல்லி உயர் நீதிமன்றத்தின் கோப்பிற்கு மாற்றப்பட வேண்டும் என்று உத்தரவிடப்படுகிறது;

(III) டெல்லி, சாகேத் கூடுதல் மாவட்ட நீதிமன்றத்தின் கோப்பில் நிலுவையில் உள்ள உரிமையியல் வழக்கு (C.S No. 126/2016) டெல்லி உயர் நீதிமன்றத்திற்கு மாற்றப்பட வேண்டும்; மேலும், அது உயில் வழக்கோடும் இணைக்கப்பட்டு, இறுதித் தீர்ப்புக்காக ஒன்றாக விசாரிக்கப்பட வேண்டும். இந்தப் பாகப்பிரிவினை வழக்கு சுமார் 8 ஆண்டுகள் பழமையானது என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு, டெல்லி உயர் நீதிமன்றம் இதற்கு வழக்கு பட்டியலிடலில் முன்னுரிமை அளிக்கப் பரிசீலிக்கலாம். உயிலின் சாட்சிகள் உட்பட இதர சாட்சிகளை இணையவழி காணொளி மூலமாகவோ அல்லது நீதிமன்றத்தால் நியமிக்கப்பட்ட ஆணையர்கள் மூலமாகவோ விசாரணை செய்ய அனுமதி கோரி மனு தாக்கல் செய்யத் தரப்பினருக்கு உரிமை உண்டு; அத்தகைய மனுக்களை உயர் நீதிமன்றம் சாதகமாகப் பரிசீலிக்கலாம்.

(iV) தரப்பினர்கள் தங்களுக்கான வழக்குச் செலவுகளைத் தாங்களே ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

இடமாற்றுகை மனுக்கள் தீர்வளிக்கப்பட்டன.

பொறுப்புத்துறப்பு

"வட்டார மொழியில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்ட இத்தீர்ப்புரையானது, வழக்காடி, தன்னுடைய மொழியில் புரிந்துகொள்வதற்கு பயன்படுத்திக்கொள்வதற்குட்பட்டதேயன்றி, வேறெந்த நோக்கத்திற்காகவும் பயன்படுத்திக்கொள்ளலாகாது. அனைத்து நடைமுறையான மற்றும் அலுவல்முறையான நோக்கங்களுக்கும் மற்றும் தீர்ப்புரையை நிறைவேற்றலுக்கும், செயற்படுத்தலுக்கும் அதன் ஆங்கிலப் பதிப்பே அதிகாரப்பூர்வமானதாகும்."